

"ARTIK" YEMEĞE LAYIK GÖRÜLENLERİN ÖFKESİ PATLAYACAK

Yoksulluk her yerde dizboyu. Artık kimsenin inkar edemeyeceği, başını diğer tarafa çeviremeyeceği kadar açık ve net olarak görülüyor.

Yoksulluğu bir lokma bir hırkaya muhtaç olmak, tüp kuyruklarına girmek olarak görenler, "cep telefonun var" tarzı pişkince bahaneler uydurursun, sermaye sınıfı kendince önlemler almak, yoksulluğu hafifletmek ya da görünmez kılmak için naif önlemler alıyor.

80-90'lı yılları yaşayanlar hatırlarlar. Bir ürünün eksikliği, bir ürünün fazlalığı "pazarlama" taktikleriyle giderilirdi. Bir dönem pahalılıktan dolayı et gibi protein içeren besinlere ulaşılmadığında varolan tek tv kanalında ve gazetelerde yeşil mercimeğin faydaları, zengin protein içeriği, mercimekle yapılabilecek envai çeşit yemek tarifi boy gösterir olmuştu. Meali "et bulamıyorsanız mercimek yeyin" idi.

Bugün her şey açık seçik olarak yapılıyor. Halka "porsiyonları küçültün" derken, ziyafetlerde "mütevazı menü"lerde ejder meyveli smotiler boy gösteriyor. Bir tarafta alabildiğine büyüyen debdebe ve sefahat, diğer tarafta büyüyen yoksulluk ve umutsuzluk...

Bir sosyal medya ilanı karşımıza çıkıyor birkaç hafta önce. "Sevdiğin restoranlarda fazla üretilen günlük pişirilmiş taze yemekleri yarı fiyatına yemek ister misin?" diye soruyor afişinde

ve bahsi geçen sosyal medya uygulaması ile, artan yemekleri yarı fiyatına satmayı vad ediyor. Diyor ki bize, "restoranlarda pişen günlük taze yemekleri satın almaya, yemeye, ailenize yedirmeye bütçeniz elvermiyor, biz size artık yemek satalım". Yani bir nevi, restoranların arkasında çöp kutularını karıştırıp artan yemekleri toplamamanın modern versiyonu.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

6 - 20 Ekim 2021 / S 127 / 2 TL

3

KAZANMAK İÇİN İLERİ!

Sorunlar üst üste yığıldı. Toplumun her kesimi farklı zamanlarda, ayrı ayrı eyleme geçiyor. Eylemlerin gerekçeleri çok çeşitli. Kimisi ortak, kimisi benzersiz. Ama sonuçta tüm yoksul ezilen kesimler eylemden eyleme sürükleniyor.

İşçi sınıfı, kadınlar, köylüler, gençlik, Kürt halkı... Hoşnutsuzluk homurdanmalara, homurdanmalar eylemlere dönüşüyor. Gözlerimizin önünde olup biten şey, sürekli isyandır!

Hareketin kapsamı alabildiğine geniş. Toplamda tüm sömürülenlerin, ezilenlerin istem ve amaçlarını kapsıyor. Çünkü iç içe geçen tüm çelişkiler, sonuçta emek sermaye karşıtlığına dayanan bu toplumsal düzenin temel çelişkisinden besleniyor. Değişik emekçi kesimler eylemlere katılıyor. Bu geniş yelpaze, eylemlerin böylesine geniş (ve görece birbirinden ayrı) kesimler tarafından yapılıyor oluşu, devrimin geniş kitlelerin bilincinde ne kadar derin kök saldığını gösteriyor.

Farkına varsın veya varmasın, geniş emekçi kesimlerin omuzladığı bu zorlu mücadele, bu eylemler zinciri, büyük tarihsel dönüşümün kaldıracıdır! Hiç kuşku duyulmasın, devrim sağlam temellere sahip!

Düzen iliklerine kadar sarsılıyor. Mücadeleyi sürekli sistem içi "hak arama" ile, "mevzi kazanma" ile sınırlamak isteyenler, bu çürüyüp dağılan düzenin ömrünü uzatmak gibi uğursuz bir rol oynuyorlar. Oysa kavganın geldiği aşama, devrimin pratik olarak örgütlenmesi aşamasıdır. Tüm gücümüzle devrimci kitle eylemleri, tüm gücümüzle devrimci sınıf mücadelesi!.. Bizzat mücadelenin kendisinin belirlediği uğrak işte budur!

Mücadelenin politik hedeflerini sınırlamak ve daraltmak demek, işçi ve emekçilerin, kavgaya girişen milyonların inisiyatiflerini de sınırlamak demektir. Tam da milyonların yaratıcı devrimci inisiyatiflerinin önünü açmak gerekiyorken, tam da en

devrimci amaçlar etrafında tüm devrim güçlerini birleştirmek yakıcı bir görev haline gelmişken, mücadele ufkunu kırıntılarla, reformlarla, parlamenter muhalefetle, sandık ve seçimle sınırlamak, yoksul milyonların, emekçilerin, Kürt halkının çıkarlarına ihanet etmek demektir!

Unutulmasın. Hiçbir sistem içi çıkış arayışı, hiçbir reform hedefi, hiçbir "sandık başarısı", yoksul emekçilerin gerçek gücünü harekete geçiremez. Onların tüm yıkıcı ve yapıcı enerjisini harekete geçirecek olan şey, temel devrimci hedefler uğruna mücadeledir. Devrim, emekçi yığınların yaratıcı inisiyatifinden başka nedir ki!

Milyonlarca emekçinin yaratıcı irade ve inisiyatifini devrimci temelde harekete geçirmeliyiz. Dar örgütsel kalıplar, dar ve gününbirlik talepler aşılmak zorunda. Devrim güçlerinin birliği, asla sadece ve temel olarak devrimci örgütlerin bir araya gelişi olarak anlaşılabilir. Aslanan bizzat işçi ve emekçi yığınların güçlerini bir

araya getirdiği örgütlenmelerin yaygınlaştırılmasıdır. İşçi Temsilciler Konseyi örneğinde olduğu gibi, devrimci yığınların yaratıcı inisiyatiflerinin ete kemiğe bürüneceği örgütlere ihtiyacımız var. Bilinçli sınıf faaliyetinin ağırlık merkezlerinden biri budur.

Zorlu kapışmalar yaklaşıyor. Tarihin en köklü devrimi tüm dünyada olgunlaşıyor. İşçi ve emekçi yığınların devrimci girişkenliği mutlaka başarıya ulaşacaktır. Yeter ki o yığınsal yaratıcı inisiyatifin önündeki engeller aşılsın.

Devrimci güçler "Birleşirsek Kazanırız" şiarıyla eyleme geçiyor. Doğrudur. Devrimci güçler eğer devrimci hedefler etrafında birleşirse, ezilen yığınları devrimci şiarlar etrafında bir araya getirirse zaferi kazanabilir. Devrimci temellerde güçlerimizi birleştirdiğimizde dinci faşizmi yenecek ve bu sömürü düzenini yıkmaya başaracağız. Bir devrim programı temelinde birleşmeyi başardığımızda kazanacağız!

>>Editör...

İKTİDAR DEĞİŞİKLİĞİNE KİM KARAR VERİR?

Bu soruyu liberal küçük burjuva aydınlarla, uzlaşmacı küçük burjuva partiye sorsanız yanıt, ceplerinden bir çırpıda çıkarılacak kadar hazır: "Tabii ki halkın iradesi." Tüm siyaset bilimi seçim sandığıyla sınırlı ve parlamenter ahmaklıkla malul olanların doğal yanıtının böyle olmasında şaşılacak bir şey yok.

Bunların ikizi diyebileceğimiz sosyal reformist partilerin yanıtı da bunlardan farklı olmaz. Faşist iktidar/hükümeti değiştirme boş umuduyla her seferinde sandığı koşu koşu gitmelerinin nedeni bu.

3

Girişelim Görelim

C.Dağlı

2

Dünya Göre İlerideyiz
Ama Yetmez

İ.Cevat Çetiner

4

Kürt Sorununu Kim
Ve Nasıl Çözer

Taylan Işık

5

Kitle Hareketinde
Matrix Değişti

Özgür Güven

6

Kavga Günlerine
Hazırlanalım

K.Taylan Kızıldağ

7

GİRİŞELİM GÖRELİM

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Günün Gerektirdiği

Devrimci Görevlerden Kaçınma

Sosyal reformist ve oportünist hareketlerin tipik bir özelliği, günün gerektirdiği devrimci görevlerden kaçınmalarıdır.

Acil devrimci görevlerden kaçınma konusunda adeta uzmanlaştılar. Toplumun içinde bulunduğu somut karşıtlıklar üzerinde duracaklarına, kapitalizmin soyut karşıtlıkları üstüne sıkça laf ederler. Soyut karşıtlıklar hakkında bolca laf üretmelerinin asıl nedeni, somut görevleri gündemlerine almamak içindir. Somut olarak iktidarı devrimci yoldan ele geçirmenin emekçi kitlelerin en ivedi, en temel ve en önemli sorunu olduğunu çok iyi biliyorlar ve bu yüzden, konunun tartışılmasından uzak duruyorlar.

Sosyal reformist hareketler, devrimci kitle eylemlerini desteklemek, güçlendirmek ve genişletmek yerine, demokrasi güçlerinin birliği adına kitlelerin devrimci mücadelesini, burjuva güçlerin iktidara gelmesinin aracı yapmak istiyorlar. Pratikte yaptıkları bu. Reformizmle aralarında aşılabilir duvarlar olmayan oportünistler de, sınıf sözcüğünü çok kullanarak, proletaryanın acil görevlerinden uzak duruyorlar. Sınıfa karşı sınıf soyut karşıtlığına başvurarak, yıllarca somut olarak yaşanan iç savaşın gerektirdiği ve getirdiği görevlerden uzak durdular. Çok sonradan Leninistlerin bu konudaki görüşlerini kopya eden hareketlerin görüşlerinin oportünist içeriği göz önünde tutulduğunda, iç savaşta işkin sözlerinin sadece laf olduğu daha iyi anlaşılır. Çünkü iç savaşın gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirmekten kaçınıyorlar.

Günün somut teorik analizini doğru olarak yapan, devrimin somut görevlerini ortaya koyan ve buna uygun devrimci pratik sergileyen yalnızca Leninist Parti'dir.

Günün görevlerinden kaçınma, uzlaşmacı siyasetlerin üzerinde hangi sonuçları yarattı. Onlar, kendi çevrelerini devrimci görevlerden uzak tutarken, gerçekten yaptıkları şey, bütün çevrelerini ÇÜRÜTMEK oldu. Kendi güçlerini çürütme, eksiksiz tüm yasalca sosyalist hareketlerde ORTAKTIR. Hepsi bu toplumsal düzene öyle bir yerleşti ki, sistemle karşı karşıya gelmekten uzaklar. Bu hareketin yöneticileri, çürümenin üstünü örtmek için, dikkatleri kendi cansız, çıkışsız, içeriksiz, ufuksuz iç toplantılarına, kendileriyle aynı durumda olanlarla yapılan çeşitli etkinliklere, kısacası devrimci sınıf kavgasını iletmemeyi işlere çekiyorlar. Bu oyalama siyaseti, tam da onlardaki çürümeyi açıklar.

Kapsamlı Ve Derinlikli

Uzlaşmacı siyasetler, emekçi kitlelerin bakışını, hedeflerini, enerjisini sınırlarken, politik ortamda ve kitlelerin mücadelesinde başka gelişmeler yaşanıyor. Somut durum ve somutta, pratikte olan şey ezilen ve sömürülen tüm kitlelerin, şu ya da bu biçimde, şu ya da bu derecede eylem halinde olduklarıdır. Günümüzde emekçi kitlelerin, bu şartlarda eli kolu bağlı olarak beklemleri düşünülebilir mi? Bu kitleler ki, yalnızca şartlar nedeniyle değil, aynı anda bilinçleriyle de hareket ediyorlar. Söylediklerimizin kanıtları, kitlelerin her gün tekrar tekrar başvurdukları sayısız eylemdir. İşçi sınıfı, kadınlar, köylüler, gençlik, Kürt halkı... günlük olarak pek çok eylem gerçekleştiriyor. Olan ve süren şey, sürekli isyandır.

Her olguya sığ bakanlar, kitle eylemlerinin kapsamını ve derinliğini anlayamazlar. Eylemlerin kapsamı çok geniş, tüm ezilen ve sömürülenlerin taleplerini ve hedeflerini kapsıyor. Emek sermaye çelişkisi ve mücadelesi eksenli bir çok çelişki ve çatışma iç içe geçtiği için, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve emekçi halkların devrimci kavgası bu durumu kapsamak zorundadır. Mücadele aynı zamanda derinliklidir. Mücadeleye çok sayıda kitle katılıyor. Eylemler, zamansal olarak ayrıdır. Ve emekçilerin farklı kesimleri tarafından yapıyor. Farklı zamanlarda ve birbirinden ayrı duran kitleler tarafından gerçekleştirilmesi, devrimin geniş kitlelerin bilincinde ne kadar derinlikli kök saldığını gösteriyor. Devrim sağlam temellere sahiptir.

Bu devrim, derine giden bir devrimdir. Yalnızca tekelci sermayenin egemenliğine son vermekle kalmayıp, giderek özel mülkiyetin temellerine kadar iner. Sadece demokrasi mücadelesiyle kendini sınırlamaz, sosyalizm uğruna bir mücadeleyi esas alır. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi, devrimin derinlere giden bir devrim olduğunu ortaya koyar. Günlük olarak, gözlerimizin önünde yapılan eylemler reformistlerin ve oportünistlerin küçümse-dikleri gibi olmayıp, tarihin en büyük toplumsal dönüşümü uğruna gerçekleştirilen eylemlerdir.

Mücadelenin Bugünkü Uğrağı

Kitlelerin yoğun olarak sürdürdüğü mücadelenin kapsamını ve derinliğini anlamayanlar, mücadelenin bugünkü uğrağı, yani güncel gelişme aşaması hakkında ne söyleyebilir ki! Mücadelenin yeni uğrağını, yine verilen mücadelenin kendisi belirliyor. Sınıf mücadelesinin bugünkü aşaması, devrimin pratik olarak örgütlenmesidir. Bu, daha fazla devrimci sınıf mücadelesi,

devrimci kitle eylemlerinin daha fazla desteklenmesi, güçlendirilmesi ve genişletilmesi demektir. Eylemlerin en yüksek biçimine dönüştürülmesi günün devrimci göreviyken, uzlaşmacı siyasetler, daha ileriye yönelen eylemleri geriye çekme biçiminde bir politika izliyorlar. Devrimci durum varlığını yadsıyan, devrimin güncelliğini kabul etmeyen, süreci devrimci bir süreç olarak devam ettirmekten çok uzak duran, alışılmış, etkisiz, göstermelik çalışmanın dışına çıkmayan siyasi hareketler için bu tip gerilikler kaçınılmazdır.

Onların durumu hakkında daha net bir fikir edinmek için, onların böylesi yoğun, keskin ve şiddetli devrimci dönemde bile muhalefet çizgisini ısrarla sürdürmelerine bakılmalıdır. Halbuki, doğrudan doğruya, iktidarın ele geçirilmesinin önümüze somut bir görev olarak konulduğu bugünkü koşullarda, böylesi son derece devrimci görev, parlamenter bir ifade olan muhalefet anlayışıyla yerine getirilemez. İktidar, muhalefet politikasıyla değil, sonuna kadar tutarlı ve etkili devrimci yığınsal eylem anlayışıyla ele geçirilir. Uzlaşmacı siyasetler, çeşitli burjuva güçlerle ilişkilerini kesmeden doğrudan doğruya burjuva egemenliğini yıkması önlerine pratik bir görev olarak koymadan, muhalefet çizgisinden gerçek devrimci mücadele çizgisine geçemezler. Burjuva egemenliğini devrimci yoldan yıkılmasını önüne pratik olarak koymadan, içtenlikli devrimci bir çizgi izleyemezsin.

Proletaryanın Tarihsel Görevleri Soyut Formülasyonlar Olarak Görülüyor

Küçük burjuva sosyalist hareketlerin kumazlığı şuradadır ki, proletaryanın temel devrimci görevlerine doğrudan karşı çıkmıyorlar. Ya onu soyut formülasyonlar olarak görerek, kağıt üzerinde kalmaya mahkum ediyorlar ya da çok sıkıştıklarında, ilerinin sorunu olarak gösteriyorlar. Geriye günlük görev olarak kalan, bu toplumu iyileştirmek. Böylece, emekçilerin koşullarını düzeltereklerini düşünüyorlar. Kapitalist topluma iyileştirme anlayışını taşıyanlar, onun karakterini, ücretli emek sömürüsüne dayanan varlık nedenini tanımlıyorlar. Bu anlayış, kapitalizme teslimiyete götürür.

Proletaryanın devrimci görevi bu toplumu dönüştürmek ve yeniden, yeni bir temelde örgütlemektir. Ama bu görev, bu toplumun çerçevesinde olmaz. Bu toplum çerçevesinde, en kapsamlı devrimci dönüşüm bile sosyalizme varmaz. Sosyalizme varmak için, emeğin devrimci iktidarı ve bu iktidarın etkin olarak kullanılması gerekiyor. Eski toplumdaki köklü kopuş olmadan, yeni toplumu yeni baştan inşa edemezsiniz. Eski toplumdaki

kopuş, devrimle olur. Devrim, iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. Buradan şu net sonuç çıkar; proletarya, tarihsel devrimci rolü olan toplumu dönüştürmeyi ancak iktidarı ele geçirecek, iktidara dayanarak ve kitlelerin inisiyatifini harekete geçirecek yerine getirebilir. Proletaryanın tarihsel devrimci görevleri bir program formülasyonu olmaktan çıkıp somut eylem programına, canlı yaşama dönüşmüştür: Devrimle, halk demokrasisi ve sosyalizm hedefi uğruna pratik mücade.

Örgütlenmenin Yeni Örnekleri

Yukarıdaki açıklamamızda, sorunun konuluşunda yine de eksik olan bir şeyler var. İktidarı emekçilerin hangi örgütleri ele geçirecekler, hangi sınıf örgütleri iktidar organları olacak. Bu sorulara kitle pratiği, deneyim, devrimci mücadele cevap verecektir. Dünya proletaryasının deneyimleri yeni örgütlenmeler olarak kömün, sovyetler, fabrika komiteleri, işçi komite ve konseyleri olarak farklı zamanlarda ve farklı ülkelerde oluşturulsa da, özü proletaryanın kurtuluşu için bulunmuş politik biçimler, mücadele, ayaklanma, iktidar organlarıdır. Bunlar yeni tip örgütlerdir. Görevleri, proletaryanın tarihsel görevlerini hayata geçirmektir. Problemin çözümünü sağlarlar. Bizde uzun süredir işçi eylemlerinin olduğu her yerde işçi komiteleri kurulmuştur. Bunların bazılarının ömrü, eylem süresi kadar olmuştur. Ama yine de her eylemde yeniden ortaya çıkarlar. Yakın zamanda bilinçli işçiler tarafından oluşturulan İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK), bunun kalıcı hale getirilmesini hedefliyor. Kısacası, deneyimler, işçi sınıfının yeni örgütlenmeler yaratarak, tarihsel misyonunu yerine getireceğini gösteriyor.

Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizm tarihi bize başka bir gerçek daha gösteriyor. Komünist partisiyle bağlı olmayan, yeni bir toplum uğruna savaşmayan bu tip örgütlenmeleri burjuvazi daha sonra tanıtmaktan (kabul etmekten) çekinmez. O halde, proletarya ve sınıf örgütleri, yeni bir dünya kurma amacını devrimci komünist parti öncülüğünde gerçekleştirebilir. Devrimci komünist parti, Leninist parti, iktidar ve kurtuluş kavgasında en etkin silahtır, öncü güçtür.

Politik Hedef Daraltılırsa

Eksiksiz sosyal reformist partilerin tümü, emekçi kitlelerin politik hedefini günlük mücadeleyle sınırlamıştır. Bu tam da onların politik özünü uygundur. Bunun ötesinde ve ilerisinde söyledikleri ne varsa, kendi gerçek durumları anlaşılmasın diyedir. Hedefledikleri en ileri devrimci değişiklik de bu toplumun sınırlarını aşmıyor. Bu, onlar için bir anlık bir durum değil, on yıllarca izledikleri bir

siyasi çizgidir. Devrimin etkisiyle, karşılaştıkları devrimci işçilerin baskısıyla, bu çizginin biraz ilerisine çıkanlar varsa da, kendi çizgilerinin ilerisinde olan, devrimci nitelik taşıyan görevleri yerine getirmek için, bu defa da konuları ve konumlanışları, buna uygun değil. Yani daha ileri bir şeyler yapmalarının önündeki engel bizzat kendi reformist görüşleri ve buna uygun konularındır.

Proletaryanın politik hedefleri sınırlandırılıp, daraltılınca, görevleri de, inisiyatif de, sınırlandırılmış olur. Hiçbir reform hedefi, emekçilerin gerçek gücünü tam anlamıyla harekete geçiremez. Gerçek ve temel devrimci hedeflere uğruna mücadeleden başka hiçbir şey, geniş emekçi halk kitlelerinin gücünü tam olarak harekete geçiremez.

Savunma Çizgisinden Çıkamadılar

Bugüne değin izledikleri sınıf işbirliği siyasetine uygun olarak mücadele çizgileri de savunmada kalmayıp aşmadı. Onlar, Gezi'den ve 6-8 Ekim'den sonra bile, savunmanın ötesine geçmediler. Hatta Gezi'ye bu temelde yaklaştılar. Bugüne kadar, sermayenin ve faşizmin saldırıları karşısında yaptıkları tek şey "savunalım" ya da "püskürtelim" in ilerisine gitmedi.

Bir boksör rakibi karşısında, iyi bir savunma yapabilir, çeşitli ayak oyunlarıyla, rakibin yumruklarını savuşturabilir. Fakat, yumruk sallamadan maçı kazanamazsınız. Savaşın kazanılmasında savunma önemli bir rol oynar, fakat saldırıya geçmeden savaş kazanılmaz. İktidarın ele geçirilmesinde de durum aynıdır. Emekçiler iktidarı devrimci tarzda, saldırı, hücumcu bir anlayışla hareket ederek kazanabilirler.

Devrimci Mücadelenin

Baskın Olması

Bu topraklarda devrimci mücadelenin baskın gelmesi, başat bir mücadele olmasının, sınıf mücadelesinin, devrimci sınıf mücadelesi olarak gelişmesinin nesnel temelleri var. sınıf çelişkilerinin keskin oluşu, problemin çözümü için yeni bir topluma geçiş zorunluluğu, devrimci mücadelenin gelişiminin nesnel zeminleridir.

Reformistler, kendi çevrelerini çürütse de, devrim güçlü temellere dayanıyor. Olaylar durmadan devrime akıyor. Paranın, sermayenin, burjuvazinin egemenliğini yerle bir etmek için devrim önlenemez bir güçle büyüyor ve ilerliyor. Devrime girişeceğiz ve girişimimizin sonuçlarıyla karşılaşacağız. Karşılaşacağımız kesin sonuç, emeğin, doğanın, insanlığın kapitalizmin zincirlerinden kurtuluşu olacaktır. Tarihin en büyük devrimine ilerliyoruz.

Girişelim, görelim.

'96 Amed, '99 Ulucanlar Zindan Katliamlarını Unutmadık!

HBDH Yürütme Kurulu, 26 Eylül günü bir açıklama yaparak "'96 Amed, '99 Ulucanlar Zindan Katliamlarını Unutmadık! Bedel Ödedik, Bedel Ödeceğiz!" dedi.

"Faşizme karşı mücadelenin direniş kalesi, devrimci iradenin, insanlık onurunun sembolü olan zindanlar, Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelemiz bakımından önemli tarihi roller oynamıştır. Devrimciliği, örgütlülüğü, politik duruşu tasfiye etme saldırılarının hep menziliinde duran hapishaneler, devrimci tutsakların örgütlü ve savaşı duruşuyla, mücadele okuluna, kavgaya alanına çevrilmiştir. Türkiye ve Kürdistan halklarının nice evladı, işkenceye karşı direniştin, açlık grevi, ölüm orucu direnişlerine, barikat savaşlarından, çeşitli

türde politik eylemlere kadar bir dizi mevzide yer almış, bu uğurda gazi olmuş, şehit düşmüştür. Halklarımızın onurlu bir tarihi miras bırakan devrimci, politik tutsaklar, dava insanı olmanın en güzel erdemini temsil etmeyi başarmışlardır." denilen açıklamada, zindan saldırıları şöyle özetlendi:

"26 Eylül 1999, Türkiye Kürdistan birleşik devrimimizin kanla yazılan tarihinin önemli bir günüdür. Ankara Ulucanlar Hapishanesinde faşist devletin, polisi, gardiyayı, özel hareket timleri tarafından katledilen, 10 devrimci tutsağı unutmadık, unutturmayacağız. Yoldaşlarımızı, havalandırmalarına köpük sıkılarak, mutfaklarına gaz bombası atılarak, silahlarla tarayarak katleden, öldüremediklerini de kalaslarla, tekmelerle, dipçiklerle döverek şehit eden

faşist devletin kolluk güçlerinden ve dönemin yetkililerinden hesap soracağız, en ağır bedeli onlara ödetirken bir kez olsun duraksamayacağız.

Ulucanlar, 19 Aralık ve bazı zindan katliamları sırasında Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürü olan, AKP iktidarı döneminde Hakimler ve Savcılar Yüksek Kuruluna getirilen, Devlet özel madalyasıyla

ödüllendirilen Ali Suat Ertosun gibi azılı faşistler ve onların siyasi ekonomik çıkarlarını temsil eden burjuva Türk devleti, halklarımızın öfkesinin ve adalet isteğinin muhatabı olacak, devrimci eylemin gücüyle mutlaka ama mutlaka tasfiye edilecektir.

Yine 24 Eylül 96 yılında tarihe Amed zindanı katliamı diye geçen ve bu katliamda yaşamı-

nın yitiren 10 yoldaşımızı da şehadet yıldönümleri dolayısıyla saygıyla anıyoruz. Faşizme karşı ortaya koydukları direnişlerini mücadelenin her alanında yaşatacağımızın sözünü bir kez daha veriyoruz. Cop, demir, çivili sopalar ve kalaslarla uğradıkları saldırıda ağır işkencelerle katledilen yoldaşlarımızın bedenlerine uzanan elleri, faşist diktatörlüğün, AKP ve MHP iktidarının, faşist Erdoğan ve Bahçeli'nin elleri olarak biliriz. Bu kan ve sömürü düzenin sahiplerini yok edecek, kapitalist sistemi paramparça edecek bir yıkıcı kuvveti örgütlemeyi en temel varlık nedenimiz olarak görüyoruz. Halklarımızın ve onurlu evlatlarının yaşadığı zulümlerin hesabını sormayı biricik vazifemiz sayıyoruz."

Zindan saldırılarının bugün

de hasta tutsakların tedavi edilmemesi, Abdullah Öcalan'ın ve devrimci tutsakların üzerinde uygulanan tecrit, baskı ve işkence politikaları ile devam ettiği vurgulanarak, bu saldırılara karşı toplumun her kesiminin güçlü bir mücadele vermesinin, sokak hareketinin büyüülmesinin oldukça önemli olduğu söylendi.

Açıklama, "Zindan direnişlerinde yarananan, şehit düşen politik devrimci tutsakların kanları yerde kalmayacaktır, failleri mutlaka cezalandırılacaktır.

Amed ve Ulucanlar zindan direnişlerinde ölümsüzleşenlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz, anılarına bağlı kalma, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimimizi zaferle taçlandırma sözünü veriyoruz. Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğümüzü Kazanacağız, İleri, daha ileri!" denilerek sona erdi.

Editör

İKTİDAR DEĞİŞİKLİĞİNE KİM KARAR VERİR?

Baş tarafı 1. sayfada

Müteveffa TİP'in kurulduğu 1960'lı yıllardan, kapatıldığı ve ömrünün sonuna geldiği ana kadar savunduğu politika böyleydi.

Gerçek durumun ise bununla alakası yoktu. Geçmiş dönemlerde hükümet değişikliğine görünürde parlamentonun karar verdiği doğru. Ancak bu sadece görünürdeki bir durumdu. Gerçek bambaşka. Hükümetler için asıl ve nihai kararı parlamento değil işbirlikçi tekeli sermaye ve onun da üstünde emperyalist mali sermaye merkezleri, emperyalist güçler/hükümetler karar verirler.

Biz bunu bir adım öteye daha rahatlıkla taşıyabiliriz. Şöyle: emperyalist mali sermaye odakları ve emperyalist devletlerin karar vericileri bağımlı ülkelerin sadece hükümetleri hakkında değil, özellikle diyelim ki Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı gibi önemli bakanlıklara kimin getirileceği hakkında da son sözü söyleyen odaklardır.

Bu gerçek emperyalizme bağımlı bütün ülkeler için geçerlidir. Emperyalizme ekonomik, mali, askeri, diplomatik ve daha pek çok yönden

bağımlı olan Türkiye bundan muaf değil. Aksine bu gerçeği en güçlü biçimde Türkiye'de görmek mümkün. Türkiye'de hükümetler, kurulmadan önce, hükümeti kuracak kişi ve burjuva parti öncelikle ABD'den icazet almak zorundadır.

Tam da bu nedenle, işbirlikçi tekeli sermaye sınıfının hükümeti kurmaya aday gördüğü kişiler, hem kendileri hem de partileri için izin/onay almak üzere önce ABD'yi tavaf ederler. Bunun tipik örneğini Demirel'de görüyoruz. Önce Adalet Partisi Genel Başkanı ardından başbakan olarak seçilebilmek için Demirel, ABD'ye koşmuş, oradan icazet aldığı belgesi olarak ABD Başkanı Johnson'la çektiği resmi propaganda faaliyetinin ana malzemesi olarak kullanmıştır.

Eğer ABD'nin perde arkasından "our boys"a (Türkçesiyle "bizim oğlanlar") yaptırdığı askeri faşist darbeleri bir kenara koyacak olursak, sonradan başbakan olacak kişilerin icazet/onay almak için ABD'yi tavaf ettiklerini görürüz. Son örnek, Erdoğan'dır.

Yaklaşık yirmi yıldır iktidarda olan RTE, iş

ABD'den icazet almakla başlamıştır. Tek başına da değil. Daha sonra Cumhurbaşkanı olacak A.Gül'le birlikte ABD'ye gitmiş, orada "Karanlıklar prensi" lakabıyla tanınan Richard Perle'ün sorgu-sual çeperinden geçtikten sonra kendisine başbakanlık yolunu açabilmiştir. Bu izin/onay sürecinden sonra RTE'ye sırasıyla, milletvekilliği, başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yolunu açanın yine karanlık ilişkilerin adamı Baykal ve Partisinin olduğunu biliyoruz.

Tüm düşünce ufku parlamenter ahmaklıkla malul liberallere, küçük burjuva uzlaşmacı partiyeye, sosyal reformist partilere bir ara hatırlatma: Bütün bu süreçlerde Parlamento sadece zevahiri kurtaran bir araçtır. Tekeli sermaye sınıfı ve ABD'nin -yeri geldikçe buna İngiliz ve Alman emperyalizmini eklemek gerekebilir, ama bu önemsiz bir ayrıntıdır- onayladığı, üzerinde karar kıldığı kişi ve partileri hükümete taşıma aracıdır.

Bütün bunlar neden gündeme geldi? Çünkü, iktidarı iyice yıpranmış, kitle desteği güneş altındaki kar gibi eriyen RTE, bu günlerde güven ta-

zelemek, iktidarını sürdürebilme onayı almak için emperyalistlerin kapılarını teker teker dolaşılıyor. Sadece devlet başkanlarını değil, büyük mali sermaye gruplarını da dolaşarak, sadakatini ve yönetim kapasitesini anlatmaya, onları buna ikna etmeye çalışıyor.

Dinci faşist iktidar yıkılmaz mı? Elbette yıkılır ve yıkılacak da. Ama seçimlerle, parlamento yoluyla değil, başarılı bir halk ayaklanmasıyla. Sadece başarılı bir halk ayaklanması emperyalist güçlerin karar ve tercihlerini çöpe atma güç ve iradesini gösterir. Ama halk ayaklanması bir kez zafere ulaştıktan sonra sadece hükümet/iktidar değişikliği ile yetinmeyecek; düzenin kendisini, devleti ve mülkiyet biçimini yıkararak sermaye sınıfının egemenliğine son vereceği noktaya kadar ilerleyecektir.

Düzen sınırları içinde kaldıkça, hükümetin/iktidarın değişimine tekeli sermaye sınıfının yönetim bürolarında, emperyalist güç odaklarının saray koridorlarında karar verilir.

Şengal Halkı İşgale Geçit Vermeyecek

Şengal Özerk Yönetimi 1 Ekim günü bir açıklama yaparak KDP'nin silahlı güçleriyle birlikte Şengal'e girmeye çalıştığına dikkat çekerek, buna asla izin vermeyeceklerini, kendilerini savunacaklarını ilan etti.

Son günlerde KDP'nin silahlı güçlerinin Şengal'e girmek istediğine dair duyular aldıklarını belirten Şengal Özerk Yönetimi, bunun bir provokasyon olduğunu, bu girişimlere sessiz kalmayacaklarını söyledi ve "Seçimin son haftasında, KDP'nin silahlı güçlerle Şengal'e girmek istemesi provokasyondur. Amaç karmaşa yaratmak. Bu seçimde KDP'nin genel olarak ve Şengal'de kazanamayacağı ortaya çıktı. Görünüşe göre KDP kendi içinde ciddi sorunlar yaşıyor. Bu yenilgiyi savaşlarla, çatışmalarla, provokasyonlarla gizlemek istiyorlar! KDP'nin silahlı güçlerle Şengal'e gelmesini kabul etmeyeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz. Onlara karşı büyük bir direniş göstereceğiz, halkımızın iradesini çiğnetmeyeceğiz."

Halkımıza her hangi bir saldırı olduğu takdirde meşru savunma hakkımızı kullanacağız. Şengal'in işgalini kabul etmiyoruz. Fermana sebep olanları kabul etmemiz mümkün değil. Şengal'de yaşanacak bir huzursuzluğun sorumlusu KDP olacaktır. Irak hükümetine de çağrıda bulunuyoruz; görevinizi yerine getirin, bu provokasyona ve Şengal halkına yönelik zulme karşı durun." dedi.

2 Ekim günü sabah saatlerinde Şengal çevresinde KDP ve Irak ordusuna ait askeri hareketlilik yaşandı. Başur'dan Şengal'e giden yollarda KDP ve Irak ordusunun birçok askeri konuşlandı. Bunun üzerine Şengal halkı alanlara, caddelere çıktı.

KDP'nin askeri güçlerini Şengal'e geçirmek için hazırladığı öğrenilirken, Irak güçleri de Şengal'in bir-

çok bölgesine konuşlandırıldı. Halk da tepki olarak Başur ile Şengal arasındaki ana caddelerde toplandı. Tirbika yolundan Rabia'dan Sinunê'ye geçen yolda ve Borik'ta çok sayıda Şengalli bir araya gelerek, KDP ve Irak ordusuna tepki gösterdi.

Bir süre sonra da KDP ve Irak'a bağlı askeri güçler Şengal'e girmek istedi. Haberlerin duyulması üzerine halk, birçok noktada alanlara çıktı. KDP'nin girişimlerine karşı Şengal halkı tüm yollarda ve kontrol noktalarında toplanarak, askeri güçlere karşı yollarda barikat kurdu. Yine çok sayıda kişi de Guhbel ve Borik asayişleri önünde bulundu. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu Şengalliler de ana yolların üzerinde oturma eylemi başlatarak, askeri güçlerin geçişine izin vermiyor.

2014 yılında Şengal'de halkın elindeki silahları dahi toplayarak peşmergeleri geri çekerek IŞİD katliamıyla yüzyüze bırakan KDP'nin dost ve müttefik olmadığını yaşayarak öğrenen Şengal halkı, bir daha buna izin vermeyecek.

İlerleyen saatlerde Şengal'de bulunan Rojnews muhabirleri, KDP güçlerinin bölgeden çekildiğini duyurdu.

Halide Yoldaş Serbest Bırakıldı

FHKC liderlerinden ve Filistinli milletvekili Halide Cerrar, 26 Eylül günü İsrail zindanlarından serbest bırakıldı.

Cerrar, Ekim 2019'da tutuklandı ve "yasadışı örgüt üyeliği" ve "şiddete teşvik" suçlamalarıyla Mart 2021'de mahkum edilmişti.

Halide Cerrar'ın serbest bırakılması, Filistin genelinde kutlandı. İsrail'in yasakladığı ve "terör örgütü" ilan ettiği FHKC, "silah yoldaşı" dediği Halide yoldaşın "sabır ve azmini" övdü. Halide yoldaş, ilk olarak Temmuz ayında hayatını kaybeden ve ce-

nazesine katılmasına izin verilmeyen kızı Süha'nın mezarını ziyaret etti. İsrail'in cenazeye katılmasına izin vermeme sebebi ise Cerrar'ın hapisine içinde ve dışında "olumsuz liderlik rolleri" nedeniyle bir "güvenlik tehdidi" oluşturması...

Daha önce de defalarca tutuklanan Cerrar, idari tutuklu olduğu İsrail zindanlarından 31 Ekim 2019'de serbest bırakılmıştı. Ayrıca 1998'den bu yana da Filistin toprakları dışına çıkması yasak.

"ARTIK" YEMEĞE LAVIK GÖRÜLENLERİN ÖFKESİ PATLAYACAK

Baş tarafı 1. sayfada

Biliniz, büyük restoranlar ve yemek firmaları, pastaneler vb günlük olarak yemek üretir ve artanlar o gece çöpe dökülür ve sabaha her şey yeniden başlar. "Merhametli" olanlar kalan yiyecekleri işçilerine yahut ihtiyacı olanlara dağıtır, ama çoğunlukla işçilerin oradan bir dilim ekmeğe dahi alması hırsızlık olarak adlandırılır ve işten kovulma sebebidir. Son yıllarda fırınlarda ve marketlerde yarı fiyatına satılan bir gün önceki bayat ekmeğe de buna örnektir. Yoksulsan, açsan, günlük fırında pişen ekmeğe de layık değilsin. Ya fırna bir "hayırsever" in bıraktığı "askıda ekmeğe" ten var mı diye

sorarsın ya da yarı fiyatına bayat ekmeğe alırsın.

Hemen ertesi günü sosyal medyada bir diğer habere rastlıyoruz. First Lady, sarayın mutfağında boy gösteriyor, manşette ise "Sade Hayat Saray Mutfağında" diyor. Alt başlıklardan biri ise "Mangoyu kurutup saklayın"... Halka yarı fiyatına bayat yemeğe muhtaç edenler, fazla mangolar bozulmasını diye kurutmayı öneriyor. Ekmeğe bulamayanlara pasta yemeyi önerenlerin akıbeti malumumuz. Mütevazı mutfaklarında ejder meyveli smotjie içip mango kurutanlar için de geri sayım sürüyor...

Hüsnü Ateş'i Kaybettik

İstanbul Sarıgazi'de yaşayan, devrimci dostu olan ve kapılarını bizlere açan bir dostumuzu, ailemizi daha kaybettik. Sarıgazi halkının yakından tanıdığı sevdiği, iyi bir bağlama yapımcısı, ustası olan Hüsnü Ateş'i 27 Eylül'de kaybettik. Son yıllarını kanser illetine karşı mücadele ile geçiren Hüsnü amcamız, Emekçi Kadın (EKA) çalışmasında yer alan Nermin ablamızın da eşi idi. Cenazesi 28 Eylül Salı günü saat 15.00'te Sarıgazi Cemevi'nden kaldırıldı.

Devrimcileri, İnfaz Kuruma Memurluğu yaptığı cezaevlerinden tanıyan ve onlardan etkilenen; yaşamının son anına kadar da devrimcilerle kapısını sonuna kadar açan Hüsnü amcamızın cenazesine eski iş arkadaşlarından devrimci dostlarına, mahalledeki komşularına kadar pek

çok insan katıldı.

Yıllardır oturduğu Sarıgazi'de bağlama ustası olarak tanınan Hüsnü amcamızın bağlama yapım atölyesi vardı. Son dönemlerin bağlamaya gönül vermiş iyi bir bağlama ustasıdır o aynı zamanda. Kanser hastalığına yakalanmadan önce sürekli atölyesinde bağlamayla uğraşır,

tamir eder, yeni bağlamalar yapardı....

Sarıgazi Cemeviden kaldırılan Hüsnü Ateş'in cenazesi, Yenidoğan mezarlığında toprağa verildi. Bizler ailesi, dostları, yoldaşları olarak değerli bir insanı daha kaybetmenin hüznü ile onu son yolculuğuna uğurladık.

Yaşattıkları Devrim Düşlerini Gerçek Kılacağız

Doksanlarda zindanlarda yatmış olan çocukları için zindan kapılarında ayrılmayan ailelerimizi kaybetmeye başladık.

Zindanlar mücadelesinde her biri kendi yanında yer almış olan ailelerimizi çeşitli hastalıklardan birer birer kaybediyoruz. İlk önce kanserden Tayibe anamızı kaybetmiştik. Ardından küçücük boyuyla "oğlumu göstereceksiniz" bana diyerek cezaevi savcısının yakasına yapışan ve meydan okuyan Sabiha anamızı.

Ne zaman zindanlarda bir sorun yaşansa soluğu cezaevi kapısında alan Sabiha anaya ahretliğim diyen Hüsnüye anamızı... hem de pandemi koşullarında kaybettik. Sonra kızımın peşinden gerekirse dünyanın öbür tarafına gi-

decek olan Saray anamızı da kanserden kaybettik.

Tüm bu acı kayıplarımız yetmezmiş gibi yine son anlarında kanser olduğunu öğrendiğimiz Kısmet anamızı da 3 Eylül'de kaybettik. Kısmet anamızı kaybetmenin acısını yaşarken Musa amcamızın kanser olduğunu ve kanserin hızlı ilerlediğinin haberini aldık.

Ankara'dan Kısmet Ananın taziyesinden gelir gelmez gitmek istemedim Musa amcamın yanına ama hastanede yatıyormuş ve yanına bakıcıdan başka kimse kabul edilmiyormuş. Yanına gidip göremedim.

20 Eylül 2021'de de Musa amcamızı kaybettik. Devrimcilerin dostu, yoldaşı olan kocaman yürekli Musa (Binali) Ercan amcamızı kaybettik. O'nu ertesi gün Bağcılar Cemevi'nde yapılan törenin ardından memleketi Dersim'e uğurladık... Çok üzüldüm. Böyle iyi ve güzel insanlarımızı ne kadar çabuk kaybediyoruz.

O hepimizin Musa amcasıydı. Bayrampaşa ve Bakırköy cezaevine kızımın görüşüne gelirdi, ama hepimizin görüşüsü gibiydi. Bir dönem politik faaliyet de yürütmüş, işçi olarak Libya'ya giderek çalışmış, ömrünü çalışarak geçirmişti.

Devrimimizin; güzel yürekli, cesur ve evlâtları için kahramanca savaşan ailelerini asla unutmayacağız...

Onlara zaferimiz henüz armağan edemedik ama, yaşattıkları devrim düşlerini de gerçek kılmak için mücadeleyi daha fazla yükselteceğiz.

Bir Çocuğun

DÜNE GÖRE İLERİDEYİZ AMA YETMEZ

İ.Cevat Çetiner

Yakın zamanda üçyüz kadar işçi, valiyle görüşme isteğiyle Tekirdağ valiliğinin önünde toplandılar. Görüşmek istemelerinin nedeni, fabrikalarında yaşanan sorunun çözüme kavuşturulması. Sorun şu:

İşçiler sendikalaşıyor. Resmi işlemlerini tamamlıyorlar. Ve bakanlık tarafından toplu sözleşme imzalamama hakkını kazandıkları kendilerine bildiriliyor. Elde ettikleri bu yasal hak çerçevesinde patronu toplu sözleşme görüşmesine davet ediyorlar. Ama patron sendikayı muhatap almıyor, görüşme masasına oturmuyor. Bununla da yetinmeyen patron, sendikanın işyeri temsilcisini işten çıkarıyor.

İşte tüm bunlardan sonra işçiler, sorunun çözülmesi için valinin kapısını çalıyorlar. Yani devletin. Biz tüm engellere rağmen yasal hakkımızı elde ettik ama bu sefer de patron, kapitalist yasayı takmıyor, bu sorunu devlet çözsün demek istiyorlar.

İşçilerin valinin kapısını çalmalarının nedeni, valinin gerçekten bu sorunun çözülmesi için iyi niyet göstereceğine dair inançları olması mı, yoksa kendilerine haklarını kullandırmayan düzeni zorlamak mı? Belki o belki bu ya da bir kısmının öyle bir kısmının böyle. Bu, o kadar önemli değil. Çar'a "açız, babamız bizi doyur" diye dilekçe sunmaya giden Rus halkının ne kadarının gerçeğin farkında olduğunu, sonrasında yaşananlar açısından bir öneminin olmaması gibi.

Peki valinin, devletin yasalara uyulmasını isteyen işçilere karşı tavrı ne oluyor? İlk başta görüşmeme. Şaşılacak bir şey var mı bunda, yok! Sürekli tekrarlanan bu durumun altını ısrarla çiziyor ve anlamını ifade ediyoruz. Kapitalist düzenin, halkın maddi ve manevi gereksinmelerini karşılama yeteneği yoktur. Dolayısıyla toplumdaki yükselen her talebi kurumları aracılığıyla bastırmaya çalışmaktan başka yolu da yoktur. Patron sendika, vali görüşme talebine direnmekte, bastırmaya çalışmaktadır. Bu denli basit olan taleplerin karşılanması halinde, peşinden yenilerinin ve yenilerinin geleceğini biliyorlar ve ön almaya çalışıyorlar. Düzen, halka karşı savaş taktiklerine başvuruyor. Kapitalist düzene ve onun kurumlarına karşı halkın güveninin kalmamasında şaşılacak bir şey yok.

Bunun üzerine işçiler, valilik önünde oturma eylemine başlıyorlar. Açık ki işçiler, kutsal babaları Çar'dan yardım dilenen Rus halkından daha ileri bir bilinçtedir. Devlet babanın sözünü dinlemedikleri gibi, eyleme geçiyorlar. Yaptıkları, niyetlerinden bağımsız olarak, devlete karşı savaş ilan. Burjuvazinin kendilerine karşı yürüttüğü savaşa, savaşa karşılık veriyorlar.

Valilik bu sefer, iki temsilci ile görüşeceğini bildiriyor. Ama diğer işçilerin valilik önünden dağılmasını istiyor. Yeni bir savaş taktiği daha. İşçiler bunu da reddediyorlar. Artık geçerli olan, savaş kuralları. İşçiler bilinçli veya bilinçsiz, savaş kurallarına uygun davranıyorlar. Valiliği görüşmeye ikna(!) eden şeyin, güçlerini valilik önüne yığmaları olduğunu gören işçiler, temsilcilerinin görüşmeden istedikleri sonucu alabilmesi için bu gücün baskısına ihtiyaçları olacağını da farkındalar. Ve bu yüzden ayrılmayı reddediyorlar. Savaş, kararlılık gösterisiyle devam ettiriliyor.

Valiliğin buna cevabı ise, "işçileri süpürün" emri oluyor. Kullanılan tabir ilginç, "süpürme". Ne süpürülür? Evlerde, sokaklarda süpürülen şey nedir? Pislik. Kapitalistlerin ve devletin halka bakışı bu. Süpürülmesi gereken pislikler! Emri alan güvenlik güçleri yani düzenin bir başka kurumu da hazırlıklara başlıyor. Durumun ayırtında olan işçiler ise, "şiddete hayır" diye slogan atmaya başlıyor. 1905 Devrimini yaratan Rus halkı, Çara sunmak istedikleri dilekçenin kazak süvarilerinin kılıçlarıyla kana bulanacağını hiç düşünmemişlerdi. Görüyoruz ki bugün, devrim yapma yeteneğinden, yeni bir dünya kurma yetkinliğinden uzak olduğu sanılan işçi sınıfı hareketi, bunu başarmış sınıflardan çok daha ileride.

Saldırı başlıyor. Kışlık sarayının önünde olduğu gibi halkın kelleleri kaldırılmaya başlanıyor. Saldırıya katılanlar ama vatana ve millete hizmet aşkıyla copları inip inip kalkıyor kadınların, erkeklerin üzerinde. Ve nihayet işçiler süpürülüyor!

Ama işçilerin gitmeye niyeti yok. Coplanıp yerlerde sürüklenmelerine rağmen, tek bir yumruk ve tekme atmaya denli barışçıl/pasifist bir tavır takınmış olmalarına rağmen, giriştikleri savaştan vazgeçme niyetinde değiller. Barışçıl eylemlerini, bu sefer de kendilerine saldıran polise yani devlete soru sorarak devam ettirmek istiyorlar.

Bir işçi, "tamam bir şey yapmıyorum, sadece bir şey öğrenmek istiyorum, onu cevaplayın" diyor. Süpürücülerin amiri, bu cahil işçi ne diyebilir ki diye düşünmüş olacak ki, "sor" diyor. Ve işçinin o can alıcı sorusu duyuluyor: "**Siz patrondan yana mısınız yoksa yoksullardan yana mısınız?**"

Bu soruyu soran işçi, o anki deneyiminin öğreticiliği ile mi, yoksa sınıf

hareketinin deneyimi ile mi bu soruyu sordu bilinmez. Önemli de değil. Önemli olan bu cümlelerin taşıdığı bilinç.

Süpürücülerin amiri, öğretilmiş şablonun işe yarayacağını zannederek, "biz kimseden yana değiliz, yasalardan yanayız" diyor. Bu sefer bir başka işçiden ses yükseliyor: "Öyleyse yasaya uymayan patrona bir şey yapsamıza. Üç yüz kişiyi yanında yer alacağınıza neden bir kişinin yanında yer alıyorsunuz?" İşçinin son sözleri, amirin ağzından dökülen, "bunları alın" bağırtıları arasından iştiliyor.

İşçi sınıfının ulaştığı bilinç, sanılının ve sandığımızımda ötesindedir. Düzenin en önemli koruyucusu olan zihinsel alışkanlıklar, darmadağın olmuş. Burjuvazinin ideolojik hegemonyası da çökmüş, çöküyor.

Abartıyor muyuz? Öyleyse soralım, bu sözleri yani siz kimden yanasınız sözlerini başka nereden hatırlıyoruz. Evet yine Rus işçi sınıfından. Fakat bu sefer yıl 1917. 1905'te büyük bir naiflikle çara sunmak istediği dilekçesi kazak kılıçlarıyla kana bulanmış olan Rus halkı, 12 yıl sonra iktidarı kendi eline alır. Ve o zaman, iktidarı kendilerinden çalmak için kapıya dayananlara şöyle seslenir: "Proletaryadan mı yanasınız, burjuvaziden mi yanasınız!" Yani, valiliğin önündeki işçilerden yükselen sorunun aynı.

Bu soru sadece bu işçilerin ağzından mı duyuluyor peki? Hayır. Adıyaman'daki tütün işçisi de, Karadeniz'deki fındık-çay üreticisi de söylüyor. Doğayı korumak için mücadele eden köylü de, kadın özgürlüğü için savaşanlar da aynı soruyu soruyor. Yoksul emekçi mahalleleri de, öğrenci gençlik de. Yani C.Dağlı'nın yazılarında sıklıkla belirt-

tiği gibi, komünizmin öznel temelleri, bugün düne göre çok daha olgundur. Ve üstelik bu, henüz kapitalizmin egemenliği koşullarında oluşmuştur. Emegün düşünsel gelişimi ileri boyuttadır, tüm eksik yanlarına rağmen.

Lenin, bu anlattıklarımızı okusa şüphesiz ki kızardı. Çünkü o, işçi sınıfının övülmeye ihtiyacı olmadığını altını sürekli çizmiştir. Bunlar zaten onların pratiğidir ve onların işçi sınıfının önderlerinden duymak istedikleri, yaptıklarının övülmesi değildir. Ne yapmaları gerektiği konusunda bir şeyler söylenmesidir. Eksikliklerinin tamamlanmasıdır. Öyleyse niye mi anlattık; çünkü, işçi sınıfının ve devrimci kitlelerin paçasından tutmuş ve onların bilincini, pratiğini geriye çekmek için çaba sarf eden geniş bir reformist/ortalama sol hareket var. Ve bunlar, yaşananı dahi gerçek içerdiğinden arındırmaya çalışıyorlar. Böyle olunca da, olanın gerçek manasını anlatmak da bir zorunluluk haline geliyor. Yani derdimiz, sınıfa methiyeler düzmek değil, daha fazlası için olanak olduğunu göstermek. Kapitalist sınıfın egemenliğini yıkarak sömürsüz bir toplum yaratmak için çağrılarda bulunmak; kitleleri iktidarı almaya götüreceğiz doğrudan eylemlere çağırarak ve bunlara hazırlık yapmaya davet etmek için uygun koşulların olduğunu göstermek.

Proletaryanın ve devrimci kitlelerin zaferinin koşulları oluşmuştur. Zafer, bu koşullardan yararlanmaya bağlıdır. Öncüye düşen, bu koşullardan nasıl yararlanılacağını (iktidarı almak, yoksullardan yana bir düzen ve devlet kurmak için nasıl yararlanılacağını) ortaya koyup, kitle hareketinin öncü kesimlerini bu politikaya kazanmaktır.

Emeğimiz ve Özgürlüğümüz için İşçi Emekçi Mitingine

"Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz için 24 Ekim'de Mitingdeyiz" diyen işçi ve emekçiler 24 Eylül günü saatler 19.00'a gelirken Şişli Cevahir AVM önünde toplandılar.

Çok sayıda işçi örgütü yönetici ve temsilcisinin katıldığı açıklamada, "Direne Direne Kazanacağız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" ve "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları atıldı, işçilerin taleplerinin yer aldığı dövizler taşındı.

Pandemi sürecinde işçilerin yaşadığı sorunlara, işten çıkarmalara, kod-29'a değinen ve işçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiği üzerine yapılan kısa bir konuşmanın ardından işten atılan Sinbo işçisi Dilbent Türker işçiler adına basın açıklamasını okudu.

AKP-MHP iktidarının pandemi döneminde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda bir dizi saldırıyı devreye soktuğu söylenen açıklamada, "15 Temmuz sonrasında nasıl ki yüz binlerce kamu emekçisi haksız ve hukuksuz bir şekilde KHK'larla işten atılıp işlenip tüm hakları elinden alındıysa Kod 29 saldırısıyla da aynı, pandemi sürecinde binlerce işçi ve emekçiye yapıldı" denildi.

İşten atma yasağının bitmesiyle pek çok iş yerinde toplu işten atılmalar yaşandığı, TÜİK işsizlik oranlarının düştüğünü iddia ederken gerçekte işsizlik oranının üç yılda 11 puan arttığı, yeterli denetim yapılmadığı, önlem alınmadığı için başta inşaat sektöründe olmak üzere iş cinayetlerinin hız kesmeden devam ettiği anlatıldı. Gelecek kaygısı yaşayan kesimlerin başında gençlerin geldiği, EYT'lilerin yaşadığı hak gaspları, yükselen enflasyon karşısında ücretlerin eridiği, temel tüketim maddelerine, faturalara, ev kiralama gelen zamlar karşısında düşük ücretler dayatıldığı anlatıldı.

"Türkiyeli işçilere kölece çalışma koşullarını kabul ettirmek için patronların elinde silaha dönüşen mülteciler işçiler en ağır sömürü koşullarına maruz kaldı. Kapitalistler Türkiye'den yurtdışına götürdükleri işçilere de aynı koşulları dayattı. Ücretleri başta olmak üzere tüm haklarını gasp etti" denilen açıklamada, pandeminin en ağır faturasının kadınlara kesildiği; ev içinde yüklerinin artmasıyla birlikte işten ilk atılanların da kadınlar

olduğuna değinildi.

Sendikalaşmaya da bu süreçte saldırıların yoğunlaştığı söylenen açıklamada "Sermaye iktidarı pandemi sürecinde saldırılarını artırırken bu saldırılara direnenler de var. Kod 29'a, keyfi işten atmalara, hak gasplarına, sendikal faaliyetin engellenmesine, kölece çalışma koşullarına, kadın işçilere yönelik tacize-mobbinge karşı pek çok yerde işçiler direnişte. Sinbo, SML, Bakırköy, Bayrampaşa ve Şişli Belediyeleri, Tur Assist, Alba Plastik, Bel Karper, AdkoTurk, Xiaomi Salcomp, Kentpar, CarrefourSa, Baldur, Uzel, Rönesans Holding, Tanzim Market, A101, Kayı İnşaat işçileri ve daha birçok işçi direniş ve mücadele bayrağını yükseltiyor" vurgusu yapılarak "Emeğimiz için, ekmeğimiz için, özgürlüğümüz için, geleceğimiz için 24 Ekim Pazar günü saat 15.00'da Kartal Meydanı'ndayız. İşçilerin kürsüsünü kuracağımız mitingimize tüm işçi ve emekçileri, emekten yana olan tüm kurumları, sendikaları ve işçi örgütlerini davet ediyoruz" denildi, mitingin çağrısı yapıldı.

Basın metni,
"-Madde 25/2 (Kod 29) Kaldırılın!
-Herkes İş ve Gelir Güvencesi Sağlansın!
-Taşeron Çalışmak Yasaklansın!
-İşyerlerinde Taciz, Baskı, Mobbing Son Bulsun!

-KHK'lar İptal Edilsin!
-Sendikal Örgütlenmenin Önündeki Engeller Kaldırılın!" diye taleplerin sıralanmasının ardından sona erdi.

İşçilerin eylemi, bir süre daha sloganlar, ajitasyon konuşmaları ile devam etti ve miting çağrısı ile sona erdi.

AdkoTurk ve Bel Karper İşçilerine Polis Saldırısı

Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlü AdkoTurk ve Bel Karper işçilerine polis saldırısı. Sendikalaştıkları için işten çıkarılan ve eyleme geçen AdkoTurk ve Bel Karper işçileri 23 Eylül günü Tekirdağ Valiliği önünde açıklama yapmak istedi.

Valilik önünde "Bu İşyerinde Grev Vardır" pankartı ile oturan işçiler "Vali buraya" sloganları attılar. Polisin saldırı tehditlerine rağmen işçiler "Vali gelmeden burayı terk etmeyeceğiz" dediler.

Amirin "Çevik süpür" talimatıyla işçilere saldıran çevik kuvvet polisi, aralarında Dev Tekstil üyelerinin de olduğu onlarca kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar önce karakola ardından sağlık kontrolleri için hastaneye götürüldü.

Çağdaş Hukukçular Derneği İşçi Komisyonu sosyal medya hesabından "Aylardır anayasal hakları için mücadele eden, Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenen ve greve çıkan Bel Karper ve Indomie Adkotürk işçileri Tekirdağ Valiliği önünde yaka paça gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler derhal serbest bırakılın!" diyerek,

Belediye'yi Taşlayanlara Tutuklama

Samsun'un Vezirköprü ilçesinde arazi toplulaştırma çalışmalarına tepki gösteren Adatepe halkı, 27 Eylül günü traktörleriyle Vezirköprü merkezine gelmiş ve Kaymakam ile görüşmek istemişti. Kaymakamın görüşmeyi kabul etmediği köylüler, bu defa yüzlerini Belediye'ye çevirmişti. Belediye başkanının da görüşmeyi kabul etmediği köylüler, belediye binasını taşlamıştı.

Belediye önüne gelen köylülerden 21'i 1 Ekim günü gözaltına alındı, ertesi gün 6'sı tutuklandı...

Gazetemizde yer alan İ.Cevat Çetiner de yazısında yaşanan benzer bir olayı, Tekirdağ'da Valiliğe giden işçileri örnek vererek "İşçilerin valinin kapısını çalmalarının nedeni, valinin gerçekten bu sorunun çözülmesi için iyi niyet göstereceğine dair inançları olması mı, yoksa kendilerine haklarını kullandırmayan düzeni zorlamak mı?" demiş ve bu olayın 1905 Devrimi öncesi Çar'a dilekçe vermeye giden işçilerin katledilmesi ola-

gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi.

İşten atılan CarrefourSa Esenyurt Depo işçisi Murat Polat da sosyal medyadan yayınladığı video mesajla Adkotürk ve Bel Karper işçilerine destek verdi, "Tekirdağ emniyeti işçiler katliamlarda iş cinayetinde hayatlarını kaybederken, iş kazalarında kollarını bacağımızı gözünü kaybedip hakları gasp edilirken neredeydi? Direniş alanlarından soruyoruz devlet kimin devleti, polis kimin polisi, vali kimin valisi? Adkotürk işçileri yalnız değildir, bir an önce serbest bırakılın" dedi.

ıyla bağlantı kurmuştu. Ve evet, günümüz işçi sınıfı geçen yüzyılın işçilerinden çok farklı, çok daha ileri bir bilinç düzeyinde. Onyıllar boyu işçi sınıfının mücadelelerinden çıkardıklarını, sorunlarının çözümünü nerede arayacaklarını biliyor; bulunduğu yerdeki en yakın devlet binasının, iktidarın temsilcisinin kapısına dayanıyor.

Elbette bunun karşısında sermaye de hızlı öğreniyor. Ve temsilcisi devlet en ufak bir taviz verirse, geri adım atarsa bunun ayaklanmaya hazır tüm halk kitleleri için ön açıcı, örnek teşkil edici olacağını biliyor. Bir hafta önce Valilik önüne giden işçilere copla saldırıldı, günler sonra Belediye önüne giden halka gaz bombalarıyla saldırmakla yetinmiyor, "öncü" gördüklerini tutuklayıp hapse atıyor. Alistık, sokağa çıkan, eylem yapan, "işyan" edenlerin gözdağı için gözaltı ile yetinilmeyip tutuklandığına defalarca tanık olduk. Yaz aylarında yol kapattıkları için tutuklanan Adıyamanlı tütüncüler buna örnektir. DEDAŞ'ın yaptığı hukuksuzluklara boyun eğmedikleri için evi basılan Kürt halkı bir diğer örnek.

İşçi ve emekçi halklara karşı sermaye sınıfı tüm imkan ve olanakları ile bir savaş yürütüyor, bu gerçek. Ancak işçi sınıfı da bunu karşılıksız bırakmıyor, kimi yerde örgütlenerek, kimi yerde kendiliğinden harekete geçiyor ve en ufak hareketlenmesinde bile sermaye sınıfını kabuslara boğup, olanca gücüyle saldırmaya itiyorlar.

Bize Gelecek Borcunuz Var!

Pandemi ile birlikte kapitalizmin ekonomik ve siyasal krizinin derinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Üniversitelerin, liseli gençliğin, genç işçilerin, genç işsizlerin, genç kadınların, LGBTİ+'ların sorunlarının katmerlendiği, geleceksizlik ve geçinememe belasının yaşamlarımızı dayanılmaz hale getirdiği bir dönemdeyiz.

Üniversiteye yerleşen arkadaşlarımızın ev tutmak için maddi gücünün yetmediği, yurt imkanlarından çok az öğrencinin yararlanabildiği, devletin verdiği bursun herkese çıkmadığı gibi çok yetersiz olduğu, üstüne buna tepki duyduğumuzda "Ellerine, dillerine durun" denilerek bunun bir lütfümü gibi yansıtıldığı bir siyasal ortamın içindeyiz. Mezun olunca işsizlik, geleceksizlik kaygısının, KYK borç yükünün belimizi büküğü böylesi bir dönemde lise dönemlerimizde sorunlarla boğuşmaya başlıyoruz.

Kapitalist eğitim sisteminin baştan sonra gerici-ırkçı-paralı olması yetmezmiş gibi pandemi ile sorunlarımız katmerleniyor. Yeterince pandemi önleminin alınmadığı, ardı ardına Covid vakalarının artış gösterdiği, dinci-gerici-paralı eğitim sistemine karşı ise liselilerin, üniversitelerin yani öğrenci gençliğin tepkisi ve yan yana gelişi büyüyor.

Öğrenci gençliğin öfkесinin sokak röportajlarına yansıdığı bu süreçte, bu öfkeyi devrimci bir temelde düzene karşı yöneltecek, öğrenci gençliğin büyüyen mücadelesini toplumun diğer kesimleri ile buluşturacak bir mücadele hattına ihtiyaç var. İşte tam da bu noktada DÖB olarak geleceksizli-

ğin, işsizliğin, dinci-gerici eğitim sisteminin, barınmama sorununun asıl kaynağının dinci-faşizm ve koruduğu kapitalist düzen olduğunu gençliğe anlatmak ve bu gidişata karşı mücadele edebilmek için "Kapitalizmden Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var" şiarı ile bir politik kampanya örgüt-

meyi önümüze hedef koyduk. Ayrıca kampanyamız kapsamında politik özgürlükler sorununu, genç kadınların, LGBTİ+'ların yaşadığı sorunları da işleyeceğiz.

Liselerde, üniversitelerde, sokaklarda, emekçi semtlerde, öğrenci gençliğin, genç kadınların, genç işsizlerin yan yana geldiği her yerde kampanya materyallerimiz ile, eylemlerimiz ile, gençlik toplantılarımız ile bu süreci örgütlemenin ve giderek politikleşen geniş gençlik kesimleri ile buluşmanın yakıcı bir öneminin olduğunu düşünüyoruz.

Gençliğin yaşadığı tüm sorunların çözümünün bir halk devriminde bu devrim için verilecek politik özgürlükler mücadelesinde olduğunu kampanyamız aracılığı ile her yerde haykırırken, kampanya şiarımızı gençliğin yaşadığı en yakıcı gündem olan geleceksizlik sorununu öne çıkardığı için bu şekilde belirlemiş olduk.

Önümüzde giderek keskinleşen bir süreç olduğunu ve önemli kavga günlerinin bizleri beklediği bilinci ile kampanyamızı büyütmenin ve yaygınlaştırmanın heyecanını, gençliğin militan mücadelesi ile birleştireceğiz.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Kapitalizmden Alacaklıyız,

Bize Bir Gelecek Borcunuz Var!

Liseli, üniversiteli, işçi, emekçi; toplum sömürülen, ezilen her kesiminden gençler: Kapitalist sistem insanca bir geleceğe dair basamak basamak ördüğümüz hayallerimizi, çabalarımızı, hedeflerimizi bir çırpıda yok ediyor. Bunun yerine, taze ve ucuz iş gücü olarak görülüp, burjuvazinin geleceğimizi yok eden baskılarına hedef oluyoruz. Pandemi ile birlikte derinleşen ekonomik ve siyasal kriz ise burjuvazinin biz öğrencilere, gençliğe, işçi sınıfına, kısacası toplumun tüm kesimlerine karşı baskı ve sömürü politikalarını daha da ağırlaştırdı.

Eğitim sistemi, öğrencileri burjuva gerici ideolojile tıka basa dolduran bir çöp yığını. Niteliksiz, cinsiyetçi, dinci-gerici bilimsellikten çok uzak bir eğitim ile cebelleşiyor ve mücadele ediyoruz. Egemen sınıf, biz öğrencilerin tüm enerjisini ve yaratıcılığını bu sömürü düzeninin devamı için kullanıyor. Pandemi koşullarında online eğitimdeki yetersizliği gördük. Bunun yanı sıra, şimdi yüz yüze eğitime geçen okullarda Covid-19'a karşı hiçbir önlem alınmıyor, üstelik virüse yakalanmış öğrenciler bile okula alınarak herkesin sağlığı riske atılıyor.

Üniversitelere kayyum rektörler atanıyor, öğrencilere de öğretmenlere de seçme hakkı tanınmıyor. Son dönemde Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan eylemler bunun bir örneğidir. Kayyum rektöre karşı öğrenciler, akademisyenler, işçiler, emekçiler, kadınlar, LGBTİ+'lar sessiz kalmıyor ve üniversitelerin demokratikleşmesi için aylardır eylemler yapılıyor.

Bu hareketlilik sadece Boğaziçi ile si-

nirli kalmayarak ülkenin her yerine, tüm üniversitelere yayıldı. Her yerde eylemsellikler yapılıyor, artık öğrenciler yaşadıkları sorunlara karşı ses çıkarıyor. Çünkü öğrenci gençlik olarak biz, hem kapitalist sisteminin karanlığına karşı bilimsel, anadilde, özerk bir eğitim için hem de politik özgürlüklerimiz için mücadeleyi büyütüyoruz.

Öğrenci gençlik olarak kendi özgün sorunlarımız için mücadele ederken diğer taraftan da toplumu derinden sarsan sorunlarla da mücadele ediyoruz. İşçi sınıfı kapitalist sistemin yarattığı insanlık dışı sömürü, açlık ile boğuşurken bir yandan da patronların Kod-29 saldırısı örgütsüz bırakılmak isteniyor. Kadınlar ve LGBTİ+'lar tacize, tecavüze, farklı şiddet türlerine maruz kalıyor;

yaşamın dışına itiliyor. Doğamız katlediliyor. Felaketler, yangınlar, seller ile dünyamızın yok oluşu zulmanıyor.

Ve tüm bu sorunlarla birlikte ırkçı-faşist saldırıların yoğunlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Dinci-faşist iktidarın Kürt halkına, göçmenlere yönelik saldırılarının sistematik bir hale geldiğini görebiliyoruz. Faşizm ve sermaye sınıfının egemen kalabilmek için elinde kalan tek şey çıplak zordan başka bir şey değildir. Her gün yoksulların, ezilenlerin, kadınların, gençlerin baskılandığı bu düzende milyonlarca insan öfke dolu. Öfkeli ve isyankar ruh halinin genel bir yönelim haline geldiği yaşadığımız topraklarda egemenler korku içinde, çünkü bütün halk öfke ile dolu. Korkuyorlar, çünkü geleceğimizi ellerimizden çalan, hayatlarımızı yaşanmaz hale getiren bu düzenden alacaklıyız!

Kapitalizmin yarattığı bütün bu sorunlara karşı, sistemin uzlaşmaz çelişkileri böylesine derinleşmiş ve faşizmin saldırıları böylesine keskinleşmişken öğrenci gençliğin ne yapması gerektiği apaçık ortadadır. Öğrenci gençlik olarak biz; işçi sınıfının yanında durarak sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için tüm gücümüzü sistemin her tarafından fişkıran yozlaşmışlığa, yıkıma, vahşete karşı sokakta ses çıkarmaya; mücadele etmeye; kapitalizmin karşısında örgütlenmeye harcamalıyız. Çünkü alacaklıyız!

ALACAKLIYIZ, BİZE GELECEK BORCUNUZ VAR!

Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB

Yurttan Atılan Öğrenciler Dersim'de Eylemde

27 Eylül gece yarısı Dersim'de "Asil öğrenciler geldi" denilerek KYK yurdundan atılan Munzur Üniversitesi kadın öğrencileri, 28 Eylül günü barınma hakları için Rektörlüğe yürüdü

Üniversitelerde yüz yüze eğitimin başlaması ancak KYK yurdu çıkmayan ya da yedek listede yer alan öğrencilerin barınma

sorunu çoğu öğrenciyi etkiledi. Munzur Üniversitesi'ni kazanmış ancak KYK yurdunda asil sıralamada yer alamayan kadın öğrenciler, gece yarısı "Asil öğrenciler geldi" denilerek yurttan atıldı.

"Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları atan öğrenciler yurdun koridorlarında yürüdü ve eylemlerini bahçede sürdürdü ve oturma eylemi yaptı. Haberi duyan erkek öğrenciler de yurdun önüne çıkarak destek verdiler, yürüyüş yaptılar.

Soruna çözüm bulunamaması üzerine üniversiteden iki öğretim görevlisi, "Bir Gülistan Doku daha olmasın" diyerek bireysel imkanlarla öğrencilerin öğretilmesine yerleştirilmesini sağladılar.

Bugün de Munzur Üniversitesi öğrencileri, barınma hakları ve yurttan atılan öğrenciler için Rektörlüğe yürüdü. Öğrenciler, "Hocalar dışarı öğrenciler burada", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları atarak rektörlüğü protesto etti.

"KÜRT SORUNU"NU KİM VE NASIL ÇÖZER

Taylan Işık

Her şey CHP'nin başı Kılıçdaroğlu'nun iki üç gün önce "Kürt sorununu çözmek için meşru bir organa ihtiyacımız var. HDP'yi meşru organ olarak görebiliriz" sözleriyle başladı. Bu sözler, orta oyununu aratmayan bir tiyatronun birinci perdesini açtı.

Dinci faşist iktidarın her zorlu dönemeçteki destekçisi, gönüllü koltuk değneği olan bu adamın oltaya taktığı bu yeme ilk tepki eski bir "yetmez ama evetçi"den geldi. 2010 yılında, dinci faşist iktidarın zeminini sağlamlaştırmasına karınca kararınca katkıda bulunan bu adam, geçmiş günahlarını affettirmek istemesine "Kürt sorunu"nun çözümü için İmralı'yı, yani Öcalan'ı işaret etti.

Ama bu, ne dinci faşist iktidar ne de CHP ve onun başı için kabul edilebilir değildi. Aslında geçmiş günahları affettirmek için atılan bu adım ne-redeyse tüm uzlaşma köprülerini yıkacak bir içerikteydi. Dolayısıyla tüm uzlaşmacılar, kendi partisi dahil, koro halinde bu eski "yetmez ama evet"çiyi top atışına tuttular. Çözümün yeri olarak, ölü eşekten farkı olmayan parlamentoyu işaret ettiler. "Yetmez ama evet"çimiz geri adım attı; ortaya attığı görüşlerin kişisel düşüncesi olduğunu ilan etti.

Fakat bir kez zar atılmıştı orta yere. Burjuva muhalefetin diğer partilerinin el atmamaları olmazdı. Hepsiz ağız birliği etmişcesine "Kürt Sorunu"nun çözümü için parlamentoyu işaret ettiler. Uzlaşmacı küçük burjuvaların parlamentoyu bir şeymiş gibi göstermelerini ve kutsamalarını takdir ettiler ve devamını dilediler.

Kılıçdaroğlu'nun durduk yerde bu çıkışı yapmasını yaklaşan seçimler ve bu seçimlerde Kürt halkının desteğine alma çabasına bağlayanlar var. Olabilir. Her burjuva parti toplumun ezilen sınıf ve halklarını aldatmak, kendi destek gücüne dönüştürmek için, koşullara bağlı olarak, böyle girişimlerde bulunabilir.

Ama, şovenizminden, Kürt halkına düşmanlığından zerre kadar şüphe edilmeyecek bu adamın sırf ve salt bu yüzden bu adımı attığını düşünmek sığ bir yaklaşım olur. Bu adam değil miydi, Afrin işgali sırasında dinci faşist iktidara tam destek veren! Bu adam değil miydi dinci faşist iktidarın Serekaniye, Tel Abyad ve çevresini işgalinin arkasında duran! Bu adam değil mi, Güney Kürdistan'da Türk Ordusunun işgalini ve gerillayı imha savaşını doğru bulan! Çok sayıda örnek vermek mümkün fakat gerek olduğunu sanmıyorum. Hiç şüphe yok, Kılıçdaroğlu ve partisi CHP, ırkçı, şovendir.

Oyleyse Kılıçdaroğlu'nun bu adımının temel, ana nedeni nedir? Bu sorunun yanıtını yine onun başka bir yerdeki konuşmasında buluyoruz. Kısaca şöyle:

"Türkiye'de dünya kadar sorun var. (...) Yeter artık bu millet bıktı. Kav-gadan bıktı. Açlık var, sefalet var, yoksulluk var. Öğrenciler mezun olmuş, yurt bulamıyorlar. (...) Onu düşmanlaştır, bunu düşmanlaştır, kampaşma yap. Bu kadar dert varken bunların derdi mi yok ya. Çocuklar yatağa aç giriyor." Ve tüm bu itirafları özetleyen, burjuvazinin gerçek ihtiyacını ortaya koyan itiraf: "Sorunlarla boğuşan değil, nefes alan bir Türkiye'ye ihtiyacımız var"

Doğrusu, Kılıçdaroğlu, kendisinden beklenmeyecek bir performansla Türkiye'nin içinde bulunduğu koşulların tablosunu çizmiş. Sonuçta, teknelci kapitalist egemenliğe, burjuvaziye nefes alıracak bir adımın peşinde. "Dünya kadar sorun" içinden en önemlisini, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin belirleyici dinamiklerinden birini, "Kürdistan Sorunu"nu parlamentoyu ortaya atarak etkisizleştirmeye çalışıyor. Uzlaşmacı küçük burjuvaların üzerine atadıkları açıklamanın gerçek nedeni bu.

"Kürt Sorunu"nu çözmek Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımak, Kürt halkının tam ve kesin özgürlük hakkını koşulsuz kabul etmek ise -ki çözüm budur ve başka çözüm de yok- o zaman ne bu parlamento ne de teknelci sermaye sınıfı bu sorunu çözer. Çünkü, teknelci sermaye sınıfı, egemenliğini koruma ve sürdürmede Kürt ulusunu ezilen bir ulus olarak tutmaktan ve Kürdistan'ın ilhakından sadece maddi bir güç bulmuyor ama aynı zamanda manevi bir güç de buluyor.

Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt ulusunun üzerinde baskı ve katliamların eksik edilmemesinin temel nedeni budur. Teknelci sermaye sınıfının, onun hükümetlerinin dün olduğu gibi bugün ve gelecekteki politikaları da aynı nedenlerle, aynı içerikte olacaklar. "Nefes alma" ihtiyacı duyduklarında küçük burjuva uzlaşmacılar üzerinden Kürt halkını aldatmak, oyalamak, beklentiye sokmak için küçük yemler atmaları gerçeği zerre kadar değiştirmez. Dün "çözüm süreci" denen ucubede olduğu gibi.

Nitekim, sözünü ettiğimiz tiyatroyu oynanırken Bahçeli faşisti sahne aldı ve her türlü yanlış anlamaları giderecek netlikte "Kürt Sorunu" yoktur dedi. Damsdaki hırsızın tıktırtısına "kedirir kedi" deme alışkanlığı içindeki liberaller ve küçük burjuva uzlaşmacılar, faşist Bahçeli'nin bu çıkışı RTE'yi zora sokan, "Cumhur İttifakı" nı çatlatan bir adım olarak yorumladılar. Sanki RTE, çok farklı düşünüyormuş gibi. Oysa durum tam tersiydi. Faşist Bahçeli RTE'nin sırtındaki ağırlığı almaya, onu daha rahat hareket edebilir kılmaya çalışıyordu.

Ancak Bahçeli faşistinin çıkışı liberalleri, küçük burjuva uzlaşmacıları, sosyal reformistleri devletin mevcut politikaları hakkında iknaya yeterli olmayınca, bizzat RTE devreye girme ihtiyacı duymuş olmalı ki, ta New York'tan şu açıklamayı yaptı:

"Hayırlı olsun. Bu konuyla eğer biz meşgul olursak yazık olur. Yani İmralı mıdır, değil midir, onların sorunu. Varsın onlar bu şekilde yola devam etsinler; yani HDP midir, şu mudur, bu mudur... 'Yok Kürt sorununu çözmektir, yok şudur, yok budur...' Türkiye'de böyle bir sorun yok. Biz bu işi çoktan çözdük, aşık, bitirdik."

Teknelci sermaye sınıfının ve onun istisnasız tüm iktidarlarının "çözüm"den anladıkları budur. Bu dün böyleydi, bugün böyle, yarın da böyle olacak. Uzlaşmacıların şansı yok! Başka bir ifadeyle, faşist devletin, UKH'nin kavramıyla söylersek "çöktürme planı" devam ediyor. Kılıçdaroğlu'nun ortaya attığı yem, öncelikle Kürt halkını beklentiye sokarak, oyalayarak, burjuvazinin yedeğine takarak bu ezme ve imha planını kolaylaştırma adımdır.

"Kürdistan Sorunu"nu çözecek tek güç, iki ülkenin işçi sınıfı ve ezilen halklarıdır. Sorunun çözümü, sorunun kaynağı olan teknelci sermaye egemenliğinin yıkılmasıdır. İki ülkenin işçi sınıfı öncülüğünde gelişen birleşik devrim bu egemenliği tüm kurum ve dayanaklarıyla yıkarak, Kürt ulusunun özgürlük hakkını gerçekten sağlayabilir ve böylece "Kürdistan Sorunu"nu çözebilir.

Liberallerin, küçük burjuva uzlaşmacı partinin, üstelik parlamento dayanarak, bu sorunu çözmeye güç ve yeteneğini kendilerinde görmelerine şaşmamak elde değil. Doğrusu cahil cesareti diye buna denir.

KİTLE HAREKETİNDE MATRİS DEĞİŞTİ

Özgür Güven

Marksist felsefe, politik pratiğin bir parçasıdır. Bilimsel sosyalizmin bilineninden biri olan felsefeyi ele alan oldukça geniş bir literatür var; konuyla ilgili ciltler dolusu kitap yazılmıştır. Marksist felsefe en önemli yanını Marx'ın Feuerbach Üzerine Tezler'inin 11. Tez'inde ele verir: "*Şimdiye kadar bütün filozoflar dünyayı yorumlamakla yetindiler, ama asıl mesele dünyayı değiştirmektir.*" Bunu nasıl anlamak gerekir? Marksist felsefe politik pratiğin, praksis içinde yer alır ve onun bir parçasıdır; dünyanın devrimci dönüşümünün yol göstericisidir, ışığıdır.

Bir Marksist açıdan felsefe, materyalizm ile diyalektik buluşmasından, ilkelerinin ve yasalarının kavranmasından ibaret değildir. Bu, sadece başlangıçtır. Felsefe, devrimci komünist partinin en etkin silahlarından biridir. Bu silah sayesinde devrimci komünist parti verili olan somut anın koşullarını değerlendirir; kendisini ve faaliyetlerini sınıflar mücadelesinin verili koşullarına uyarlar; sınıf hareketinin gelişim ve değişim dinamiğini doğru halkadan yakalar, onu etkileyerek değişim ve dönüşümü hızlandırır.

Devrimci komünist parti köklerini sınıf hareketinin içine daldırıp oradan beslenir. Ancak sınıf bilinci sınıf hareketine indirgenemez. Sınıf bilinci, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinden başlayarak, sınıfın nihai kurtuluşuna odaklanan bir perspektife sahiptir: Üretici güçlerin durumu, üretim ilişkileriyle uyumu ya da uyumsuzluğu, sınıf mücadelesinin gelişkinlik düzeyi ve bütün bunlara bağlı olarak siyasi ve ideolojik üst yapıya kadar uzanan mücadelenin tarihsel materyalist bir analizini gerektirir. Buradan da açıkça anlaşılacağı gibi, sınıf bilinci, öncelikle kapitalist sömürüye ve buna karşı mücadelesinde işçi sınıfının birliğini sağlamayı, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini daha ileriye taşımayı, nihai kurtuluşu daha götürmeyi bilince çıkarılara ve buna uygun davranışlara atfeder; burjuva topluma ve kapitalist özel mülkiyete karşı mücadelesinde işçi

sınıfına önderlik edenlere atfeder. Sınıf bilinci kapitalist toplumdaki sınıf karşıtlığının ideolojik, politik, ekonomik olarak içinde bulunduğu özgün şartlar ne olursa olsun, bu koşulların teorik kavranışını, bunun pratiğe uyarlanışını ve pratik yansımalarını açıklar. Bu bilinç her zaman kendiliğinden hareketin içinde öncünün somut durumunu ele verir ve elbette gayret gösteren her işçi bu bilince sahip olabilir.

Kendiliğinden hareket, işçilerin gününbirlik talepleri için ekonomik talepleri uğruna verdikleri mücadeledir. Bu hareket, egemen sınıf olan burjuva sınıfın ideolojisinden, burjuva toplumun geleneksel değerlerinden, önyargılarından muaf değildir. Buna rağmen mücadele sertleştiğinde, sınıf ilişkilerinde ve güç dengelerinde ani değişimler, sıçramalar gündeme geldiğinde tıpkı 1905 Rusya'sında ya da Gezi Haziran Ayaklanmasında olduğu gibi yeni biçimler, yeni açılımlar yaratabilir. Bu tür yeni açılımlar, yeni biçimler sınıfın öncüsünün de etkileyerek sınıf bilincinin gelişimini yoğunlaştırır.

Burjuva toplumda sınıf egemenliği başta ekonomik, politik, ideolojik askeri ve teknolojik alanlar olmak üzere her alanda burjuva sınıfın çıkarlarına bağlı olarak somut biçimler alır. Toplumsal devrimler gündeme geldiğinde, emekçi sınıf bu egemenlik biçimlerine ve aygıtlarına müdahale ederek burjuva sınıfın çıkarlarına hizmet eden bütün aygıtları kendi özelemler temelinde, kendi sınıf çıkarlarına uygun olarak değiştirip dönüştürür. Bu devrimci dönüşümün ilk adımı emekçi sınıfın politik iktidarı fethetmesi, eski burjuva devleti yıkması, kendi otoritesini kurması olacaktır.

Burjuva toplumda üretim sermayeye dayalıdır; emek sermaye tarafından boyunduruk altına alınmıştır; emek sermayeye bağımlıdır. Eğer işçi sınıfı burjuvazinin politik iktidarına ve sermayeye dayalı bu üretim sistemine son verme hedefiyle hareket etmezse, verilen mücadele kapitalizm sınırlarını aşamaz, kendiliğinden mücadele olarak kalır. İşçi sınıfının kendi kaderini eline alıp, kendi

kurtuluşunu gerçekleştirmesinin ilk adımı, kendi kendisini egemen sınıf olarak örgütleyerek kendi iktidarını kurmasıdır. İşçi sınıfı bu hedefe ulaşmak için kendi birliğini sağlayacak örgütleri de yaratmalıdır. Bu örgüt-örgütlenme devrimci komünist partiyle sınırlı değildir. Devrimci komünist parti işçi sınıfının ileri kesimlerinden oluşan öncü müfrezesidir; ve bu, sorunun sadece bir kısmıdır. Sorunun en az bu kadar önemli bir diğer kısmı, işçi sınıfının en geniş kesimlerini kucaklayacak, sınıfın birliğini oluşturacak örgütler yaratma sorunudur. İşçi sınıfı bu örgütler eliyle burjuva sınıfa karşı mücadele ederken, aynı zamanda demokrasi eğitiminden geçer ve toplumu yönetmeyi öğrenir. Bu örgütler ilk olarak 1905 Rusya'sında ortaya çıktı; daha sonra yaşanan bütün toplumsal devrimlerde ve büyük toplumsal kalkışmalarda görülen sovyetler, komite-konseyle, meclisler ya da Gezi'de ortaya çıkan daha primitif biçimleriyle forumlardır. Forumlar, ömrü yetmediği için primitif kalsa da, ne kadar geniş kitleleri kucaklayabileceğini gösterdi.

Sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının burjuvaziden bağımsızlığı da yaşamsal öneme sahiptir ve bu bağımsızlık sadece ideolojik bağımsızlıkla, ideolojik alanla sınırlı değildir, örgütsel alanı da kapsar. Bu örgütsel faaliyet öncü ile emekçi sınıfın geniş kesimleri arasındaki ilişkiyi de kapsar. Bu bağımsız faaliyet başarılı olduğu anda işçi sınıfının sınıf mücadelesindeki hegemonyasının kurulmasına hizmet edecek, politik özgürlüklerin kazanılmasına, politik iktidarın fethine varacak, oradan da ekonomik kurtuluşu tamamlayacak olan sınıfların ortadan kaldırılması hedefine doğru ilerlemeye devam edecektir.

Buraya kadar bazı şeyleri tekrar pahasına ele aldık. Bunun nedeni, somut durumda yaşanan bazı sorunların daha rahat kavranması ve çözüm seçeneklerinin, çözüm yollarının daha iyi görülmesi içindir. Pandemi öncesinde başlayan kitle faaliyeti belirli bir noktadan sonra sıçrama göstermeye, sınıfın doğrudan demokratik örgütlenmesi yaygınlaş-

maya, bazı alanlarda da yeni yeni sendikalar kurulmaya başladı. Burada devrimci komünist parti açısından da daha geniş kitle ilişkileri kuruldu, geliyor. Bu süreçte doğal olarak yeni yeni sorunlar da çıkmaya başladı. Bunun en başta gelen nedeni, politik hayata yeni yeni uyananların beraberlerinde burjuva topluma özgü bazı geri tavırlarla ve değerlerle birlikte gelmeleridir. Öyle ki, kimi zaman bu yeni yeni mücadeleyle tanışanlar arasında erkek egemen tutum ve davranışlar da görülüyor.

Unutulmamalıdır ki "*bir toplumda egemen olan fikirler, egemen sınıfın fikirleridir.*" Burjuva toplum uzun süredir çürümeye ve çöküş içinde. Ve bu toplumda yaşayan hiç kimse bu çürümeden muaf değildir. Politik hayata yeni yeni uyanmaya başlayan insanların burjuva değer yargılarıyla, geleneksel bakış ve davranış içinde olmaları normaldir. Bunu anlarız, ama bu, onların bu geri yanlarıyla zaman zaman gösterdikleri bazı davranışları hoş görmek, kabullenmek anlamına gelmez, bunlar asla kabul edilemez.

Sorun kendisini bu boyutlarda ortaya koyuyorsa, çözümü de sorunu gündeme getiren koşulların içinde aranmalıdır. Görünen o ki, dar grup davranış tarzına alışkın olanlar, kitle bağlarının artması, kitlelerle iletişimin yoğunlaşması karşısında, deyimli mazur görün, "grup kimliğini" yitirme endişesine kapılabilir. Burada şunu belirtmek gerekiyor; artık kitle ilişkilerinde kitle eylemlerinde eski matris yok. Durum değişti. Milyonlarca kitle harekete geçmek için öncünün onları uyandırmasını beklemiyor. Büyük kitleler, izledikleri çizginin onları nereye götüreceğini hesaplamadan, hedef netliğine sahip olmadan aynı anda harekete geçebiliyor. Bunu sadece sokak eylemlerinde değil, politik yaşamın hemen bütün alanlarında görebiliyoruz. Hani Köroğlu bir türküsünde "Tüfek icat oldu mertlik bozuldu" diyordu ya, bu düzeyi bu duruma şöyle uyarlayabiliriz: "Sosyal medya icat oldu matris bozuldu!"

"Matris bozuldu"dan kastımız, kitlelerin durumundaki bu ani ve sıçramalı değişimdir. Ve bu değişim kapitalist uy-

garlığın çöküşünü ele veren semptomlardan biri. Devrimci öncünün artık önünü görebilmesi için binleri, on binleri değil, milyonları hesaba katması lazım. Kapitalist uygarlığın çöküşü, tıpkı bir devrim fırtınası gibi milyonları, on milyonları sarsıyor, eğitiyor, uyandırıyor. Devrimci öncü daha önceki dönemlerde, olayların karmaşası içinde asıl olanı, temel halkayı bulup açığa çıkarır; teşhir ederdi. Bu propaganda ve ajitasyon faaliyeti aracılığıyla kitlelerle bağ kurar, örgütsel olarak beslenip, güçlenirdi. Çünkü önceki dönemlerde bilgiye erişme ve analitik düşünce, devrimci komünist partiye, öncüye özgüydü. Sosyal medya bunu değiştirdi. Şimdi bilgi, adeta ışık hızıyla sosyal medya üzerinden milyonlara ulaşıyor. Bilgiye erişen milyonlarca insan düşüncelerini paylaşıp olgunlaştırıyor; kolektif düşünce, tüm hata ve eksiklikleriyle birlikte olayların içindeki asıl olanı, temel halkayı bulup çıkarıyor. Yani daha önce devrimci öncünün yaptığı işi şimdi bizzat milyonların kendisi yapıyor.

Devrimci öncünün de artık kendisini bu yeni duruma uyarlaması lazım. Öncü, eski düşünce tarzından, eskinin alışkanlıklarından sıyrılmayı başarmalı. Şimdi yapılması gereken, milyonları bir kavgaya hazırlamaktan daha çok, onları kavganın içinde, eylem, hareket halinde yakalamak; harekete geçmiş olan milyonlarca kitlede oluşan devrim güçlerini devrimci hedeflere yöneltmeye odaklanmak, bunun yollarını bulmak olmalıdır. Bunun bir manivelası olarak komite-konseyle faaliyetlerinin somut gelişimi ve emekçi sınıfın geniş kesimleri tarafından sahiplenilmesi, öncünün bu yönde mesafe kaydetmeye başladığını gösteriyor. Burada ortaya çıkan sorunların çözümünü geri olanı, burjuva toplumun yerleşik değerleri ve alışkanlıklarıyla hareket edenleri dışlamak değil, kısa sürede bu geri yanlarını aşmalarını sağlayacak mekanizmalar bulmak, yaratmak, onlara karşı kucaklayıcı olmak ve onları da kazanmaktan geçiyor. Ama bu, asla geri yanlarına davranışlarına prim vermek, hoş görmek olarak anlaşılmalıdır, tam tersine ısrarla eleştirmek ve dönüştürmek gerekiyor.

"Bolsonaro'yu Orada Tutanlar, Piyasanın Sahipleri"

23 Eylül günü Bezilya'da Brezilya Evsiz İşçiler Hareketi (MTST), işsizlik, enflasyon ve açlığa karşı protesto için "*Spekülasyonun ve sosyal eşitsizliğin en büyük sembolü olan São Paulo borsasını işgal ediyoruz. Şirketler kâr ederken, insanlar aç ve iş giderek daha güvencesiz hale geliyor. Bolsonaro'yu orada tutanlar, piyasanın sahipleridir.*" diyerek Brezilya Menkul Kıymetler Borsası'nın São Paulo kentindeki genel merkezi olan B3 binasını işgal etti.

Eylemin yeri, özellikle Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYİH) %1,2 büyümesi nedeniyle büyük şirketlerin hisselerinin yüksek oranlara ulaşması nedeniyle seçildi. Bu "büyüme" düzensizdi, yani sadece büyük şirketleri kapsıyordu.

Hareketin liderlerinden Debora Pereira, milyarlarların sadece borsada günde 6,6 milyar dolar oynarken, yaklaşık 100 milyon Brezilyalı'nın açlık ve gıda güvensizliği yaşayıyor olmasının kabul edilemez olduğunu söylüyor.

Eylemciler "Senin Faliyetin Sefaletimizi Finanse Ediyor", "Her Şey Pahalı Ve Bolsonaro'nun Suçu", "Brezilya'da 42 Yeni Milyarder Varken 19 Milyonu Açlıktan Ölüyor", "İnsanlar Bizim Açlığımızla Zenginleşiyor" pankart ve afişleri taşıdı.

Sao Paulo borsası, özellikle Haziran ayında rekor kırmıştı. MTST, 14,5 milyon işsiz ve 19 milyon aç olan bir ülkede, Bolsonaro'yu iktidarda tutanın finans piyasası olduğunu ifşa ediyor eylemiyle.

Rekor banka karları, büyük servetlerin artışı, 42 yeni milyarderin ortaya çıkması... sonuç olarak gıda güvensizliğinin 116 milyondan fazla insanı etkilemesi Brezilya'da faşist Bolsonaro hükümetinin yarattığı bir tablo. Ve Brezilyalılar, spekülasyonun ve sosyal eşitsizliğin en büyük sembolü olan São Paulo borsasını işgal ederek Bolsonaro'yu orada tutanların ve işsizliklerinden, yoksulluklarından kimlerin sorumlu olduğunu berrak bir şekilde gösteriyorlar.

Tunus Halkı Kararnamelerle Yönetilmek İstemiyor

Tunus'taki beş siyasi parti, 17 Eylül Cuma günü ortak bir bildiri yayınlamaya ve yargıyı ülkenin anayasasına saygı duymaya ve hukukun üstünlüğünü korumaya çağırdı. Açıklamada, Cumhuriyet Halk Birliği Partisi, Alirada hareketi partisi, Halk İrade Partisi, Amal ve Aamal hareketi ve Wafa hareketi, ülkede yaşanan son gelişmelerin cumhurbaşkanı, Kais Saied'in olağanüstü hal ilanı ve yasanın yürürlüğe girmesinin ardından korkularını doğruladığını söyledi.

Parlamentonun askıya alınması, hükümetin görevden alınması ve tam yürütmeye yetkisinin üstlenilmesi de dahil olmak üzere cumhurbaşkanı tarafından uygulanan önlemleri "*seçilmişler de dahil olmak üzere devlet kurumlarını engelleme bahanesinden ve taahhütleri kırma ve iktidarı tekelleştirme girişiminden başka bir şey değil*" olarak nitelendirildi. Ayrıca, "*Cumhurbaşkanı'nın eylemleri, hesaplanmamış sonuçları olan bir macerada ana-*

yasaya karşı bir darbeden başka bir şey değildir" diye eklendi.

Hemen ertesi gün, 18 Eylül Cumartesi günü, Temmuz ayından bu yana gerçekleşen en büyük halk protestosuna binlerce Tunuslu katıldı. Polis ablukasına alınan halk "Darbeyi durdurun", "halk darbenin başarısız olmasını istiyor" ve "Meşruiyete dönüş istiyoruz" sloganları attı, "Devlet kurumlarına darbeye hayır", "Meşruiyetten dönmeye hayır" ve "İktidar halkındır" pankartları taşıdılar.

Ülkenin en büyük sendikası olan Tunus Genel İşçi Sendikası (UGTT), cumhurbaşkanı Kais Saied'in 15 Eylül Çarşamba günü yayınladığı 117 sayılı kararname ile, 2014'te kabul edilen anayasanın bazı kısımlarını görmezden gelebileceğini ilan etmesini protesto etti. Sendika, 24 Eylül Cuma günü yaptığı açıklamada, "*tüm yetkilerin başkanın elinde toplanmasının tehlikelerine*" karşı uyarıda bulundu ve "*karmaşık bir durumla başa çıkabilecek tam yetkilere sahip*

bir hükümetin hızlı bir şekilde kurulması" çağrısı yaptı.

Yüzlerce Tunuslu, 26 Eylül Pazar günü başkent Tunus'ta cumhurbaşkanı Kais Saied'in daha fazla güç elde etme yönündeki son hareketini protesto etmek için sokaklara çıktı. Protestocular cumhurbaşkanı aleyhinde sloganlar attılar ve onu 2014 anayasasını tek taraflı olarak yeniden yazmaya çalışmakla suçladılar. Ya parlamentonun eski haline getirilmesini ya da en kısa zamanda yeni seçimlerin yapılmasını talep ettiler.

Protestolar öncesinde, parlamentonun en büyük partisi olan Ennahda'nın 100'den fazla lideri ve üyesi, liderliğin cumhurbaşkanı Saied'in hamlelerine karşı ortak bir cephe oluşturamamasına tepki göstererek istifaya geçti. İşçi Partisi de bunun bir darbe olduğunu söyleyerek karşı çıktı. Ancak bu girişimleri "*ülkede çok ihtiyaç duyulan bir reform süreci*" olarak nitelendirilen siyasi partiler de var. Parlamentoda 15 milletvekili bulunan Halk Hareketi de Kararname 117'yi "*17 Aralık devrimi (2010 halk ayaklanması) sürecini düzeltmeyi ve Tunus halkının haysiyet, istihdam, yolsuzluk ve diktatörlükle mücadele talebini karşılamayı amaçladığı*" gerekçesi ile destekledi.

KAUGA GÜNLERİNE HAZIRLANALIM!

K.Taylan Kızıldağ

Yeni eğitim-öğretim döneminin başlamasıyla birlikte öğrenci gençliğin yaşadığı sorunların ve buna karşı tepkilerin hızla büyüdüğü günlerden geçiyoruz. Halihazırda var olan sorunlar pandeminin de eklenmesiyle daha da katmerli hissediliyor. Kapitalizmin hayatımızı yaşanılmaz kıldığı böylesi bir ortamda, gençliğin çeşitli platformlarda ve sokaklarda giderek politikleştiğini görebiliyoruz.

Bu tespitimizi ortaya koyarken, gençlik kitlelerinin içinde bulunduğu ruh halini, bilinç düzeyini, hareket kabiliyetini, eylemsellik durumunu vb. göz önünde bulundurarak belirtiyoruz. Sokak eylemlerinin sayısının artmasından öfkeli homurdanmalara, gençliğin yaşadığı sorunların kaynağını siyasal iktidar ve düzenin kendisi olarak göstermesinden, dinci-faşist iktidarın kitle tabanı olan gençlerin düzen karşıtı saflara geçmesine, sosyal medyada siyasal iktidar karşıtlığının bireysel isyanlardan örgütlü tag eylemlerine dönüşmesine kadar birçok örnek bize yeterince veri sunuyor.

Toplumsal sorunların yarattığı yıkımın geniş emekçi kesimleri ve gençliğin büyük bir çoğunluğunu etkilediği bugünler fısıltı gazetesinden bireysel isyanlara ve buradan örgütlü hare-

ketlere yerini bırakmış durumda. Halk pazarlarından emekçi semtlere, liselerden üniversitelere, toplu taşıma araçlarına, fabrikalara, parklara kadar toplumun geniş kesimleri siyasal ve sosyo-ekonomik gidişatı tartışıyor. Bu harareti tartışmaların en önemli öznelere birisi de üniversiteli-liseli öğrenci gençlik, işsizlik sarmalında sıkışmış genç işsizler, ağır şartlarda çalışmak zorunda olan genç emekçiler, erkek egemen düzene karşı isyan eden genç kadınlardır.

Toplumun geniş emekçi kesimlerini etkileyen ekonomik krizin derinleşmesi ve bunların biz gençliğin hayatına etkisi son dönemlerin en yakıcı gündemleri olarak önümüzde duruyor. Gıda fiyatlarına, ev kiralara, yurt ücretlerine, faturalara gelen zamlar, yurtların yetersizliği, her şeyin ateş pahası olması, üniversiteyi kazandığı halde maddi durumunun yetersizliğinden üniversiteye kayıt yaptıramayan üniversiteliler, geçim derdinden intihar eden gençler ve işçiler...

Toplumsal sorunların dayanılmaz noktalara geldiği yaşadığımız topraklarda, son zamanlarda toplumun ve gençliğin nasıl hızla politikleştiğini görebiliyoruz. Bunu ölçmenin önemli araçlarından biri haline gelen bir şey varsa, o da sokak röportajlarıdır. Her gün sosyal medyaya, Youtube videolarına hatta Tiktok'a bile yansıyan gen-

çliğin yaşadığı sosyolojik, ekonomik ve psikolojik yıkımdan kaynaklı içinde bulunduğu öfke ile karmaşık duygu durumunu haykırdığını görmek mümkün.

Umutsuzluk, bıkkınlık, tükenmişlik hissi, çıksızlık duygusu, bireysel isyan hali, öfkeli duygu durumu... Uzun alıntılara boğmayacağız yazımızı, ama bu yazıyı okuyan bütün okurlarımızın son zamanlarda sokak röportajlarına yansıyan emekçilerin ve gençlerin haklı isyanını gözlemlediklerini düşünüyoruz. Sosyo-ekonomik yıkımın pandemi ile birlikte daha da derinleştiği, yurt ve kira fiyatlarının 2-3 kat arttığı, devletin öğrencilere yeterince yurt sağlamadığı, okullarda pandemi önlemlerinin yeterince alınmadığı, geçinememelerin gençliğin geniş kesimlerini çok ciddi etkilediği bir dönemden geçiyoruz. Ev tutabilecek durumu olmadığı veya yurt çıkmadığı için sokakta kalan barnamayanların ya da yemek kartında 1.40 kuruş kaldığı için intihar eden geçinemeyen gençlerin çıkış aradığı bir dönemdeyiz. Buna sermaye sınıfının ve faşizmin tepesindekilerin pervasız ve aşağılayıcı açıklamaları eklendiğinde gençliğin hissettiği düzen karşıtlığı nün giderek büyüdüğü röportajlara yansıyor. Çürümüş düzen savunucusu, beyni örümcekleşmiş faşistlerle cesurca tartışan ve toplumsal sorunları kendi somutluğu içinde eleştir-

meyi bilen gençlik, telefonunu çıkar dediklerinde bunu diyenin geriliğini mahkum etmesini çok iyi biliyor.

Nasıl bilmesin? Dünyanın her tarafında kapitalizm yıkılırken, geleceksizleştirdiği milyonlarca genç insan, bu düzenden bir çıkış yolu arıyor. Pandemi döneminde evlere hapsedilen, ailelerinin işsiz ve gelirsiz kaldığı bir gençlik, düzene öfke duymasın da ne hissetsin? Dinci-faşizmin tepesinin geçtiğimiz günlerde yaptığı "Gençlerimiz çeşitli bahanelerle siyasete alet ediliyor" ve "Ülkemizde barınma sorunu yoktur, parklarda yatanlar ikinci bir Gezi arayışındadır" açıklamaları ile gençliğin siyasallaşmasından, toplumsal sorunlara karşı harekete geçmesinden duydukları korkuyu gösteriyor.

Nasıl korkmasınlar? Geçtiğimiz günlerde sosyal medyada birçoğumuzun denk geldiği bir sokak röportajı vardı ki, gerçekten parklara gösterilecek durumdaydı. Röportajda duygu ve düşüncelerini bütün samimiyetiyle, başarılı ve net bir şekilde anlatabilen genç arkadaşımız, milyonlarca emekçinin ve gencin yaşadığı sıkıntıların kaynağı olarak, bu düzeni ve düzenin başındaki dinci-faşist iktidarı açıkça gösterebiliyor. Sorunların asıl kaynağının siyasal iktidarın ve temsil ettiği kapitalist düzen olduğunu bilince çıkması, faşiz-

min korkularını katlıyor.

Gençliğin apolitik, geri olduğunu, sadece kendi gündemlerine boğulduğunu ya da "takılmakla" zaman öldürdüğünü iddia edenler tekrar bir düşünsün diyoruz. Gezi'de devleşen o gencecik insanlar bugün hala aramızda liselerde, izbe atölyelerde, fabrikalarda ya da üniversitelerde hayata tutunmaya çalışıyor ya da işsizlik cehenneminin içinde oradan oraya savruluyor. Gençliğin olayları doğru yorumlamadığını veya politik bilinçten yoksun olduğunu söyleyenler yanılıyorlar. Evet, hayatın kendisinin öğrettiği kendiliğinden kazanılmış bir bilinç bu, ama henüz devrimci saflarda örgütlenmemiş gençlerden daha fazlasını beklemek haksızlık olurdu.

Bu köhnemiş düzeni hangi araçlarla ve hangi yöntemle nasıl değiştireceğiz ve yıkılanın yerine ne koyacağız konusunda, henüz gençlik kesimlerinde yeterince bir bilinç berraklığı yok. Ama somut durumun milyonlarca genci düzenin karşısında saflaştırdığı böylesi bir dönemde gelişecek bir toplumsal hareket, patlayacak bir halk ayaklanmasında en önde dövülecek kesimlerin genç işçiler, genç işsizler ve öğrenci gençlik olacaktır şüphe duymuyoruz.

Düzen karşıtlığında buluşan, dinci-faşist iktidara karşı olan bu geniş gençlik kesimleri içinde

nasıl bir güç olacağız?

Faşizmin nasıl yıkılacağı ve yıkılanın yerine ne konacağı konusunda bulunan kafa karışıklığını gidermek, gençliğin önüne devrimci bir mücadele hattı koymak biz devrimci öğrenciler, Leninist gençliğe düşüyoruz. Taze güçlere ulaşmak için durmadan, yorulmadan çalışmak; yaratıcı yöntemlerle politikalarımızı anlatmak ve taban örgütlerimizi genişletmek öncelikli hedeflerimiz olmalı. Gençliğin kendi öz gündemleri ile gelişen eylemselliklerin içinde yer alıp, oralarla bağlar kurmayı kendimize hedef koymalıyız, ancak salt talepkar gündemler ile yetinemeyiz. Sorunlarımızın kalıcı ve gerçek çözümünün işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek bir halk devriminde olduğunu ve günün yakıcı görevinin faşizme karşı politik özgürlükler mücadelesini yükseltmek olduğunu her platformda, en geniş ve en zengin araçlar ile bıkmadan, usanmadan açıklamalıyız.

Yaşamın kendi akışı milyonlarca genci bizim politikalarımızın durduğu yere getiriyor, burada gençliğin edilgen değil, etken bir özne olabilmesi için gençliğe açık çağrı yapmaktan çekinmeyelim. Kavga dolu günler bizi bekliyor, fırtınanın kopması yakındır!

ZİNDANLAR YIKILSIN!

Öncesi bir yana, 12 Eylül faşizmi ve onun takip eden tüm faşist hükümetler devrimci tutsakları teslim almayı başaramadılar. Birleşik devrim ve onun toplumsal güçleri olan işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçi kitleler üzerinde moral üstünlük elde edemediler. Aksine, faşist devletin ve hükümetlerin devrimci tutsakları her teslim alma girişimi sonrası devrimci tutsaklar zindanlarda hareket alanlarını genişletmek koşulları sağlamışlardır.

nin ezilmesi, ortadan kaldırılması bu emperyalist akbabalarnın da temel amacıdır.

Liberaller, sosyal reformistler ve uzlaşmacı küçük burjuvalar devrimci tutsaklar üzerindeki baskı ve teröre karşı mücadelede Avrupalı emperyalistlerden medet ve yardım dilerken ne kadar naif, ne kadar zavallı duruma düşüyorlar! F-Tipi zindanların aslında Avrupalı emperyalistlerin fikir babalığı sonucu olduğu; bu emperyalist akbabalarnın onay ve desteği ile hayata geçtiği basit gerçeği bile akıllarına gelmiyor. Eksiksiz bir faşist utanmazlıkla adına "Hayata Dönüş Operasyonu" dedikleri zindan katliamı dahil, Diyarbakır zindan katliamı, Ulucanlar zindan katliamı bu emperyalist akbabalarnın, en azından sessiz onayı ile gerçekleştirilmiştir.

Şüphesiz her katliam sonrası, Avrupalı, Amerikalı emperyalistler Türkiye'yi kınamışlardır, üzüntü ve kaygılarını dile getirmişlerdir, hatta gidişattan endişeli olduklarını dahi kuvvetle ifade etmişlerdir. İyi ama bunları yapmadan kendilerine büyük bir güven besleyen dar kafalı liberalleri, uzlaşmacı küçük burjuva partileri, sosyal reformistleri kanatları altında nasıl tutabilirler ki! Bu dar kafalıların kendi halklarını aldatmalarına nasıl yardımcı olabilirler ki!

Bu alçak politikayı sürdürmek için kurumları da var. Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CTP), Avrupa Konseyi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM); Amerikan emperyalizminin Dışişleri Bakanlığının bu işlere

bakan komite ve komisyonları var. Bu kurumların her katliamı, her işkenceyi, her terörü kınamaları, endişe ve kaygılarını bildirmeleri vb. sözünü ettığımız dar kafalıların içini eritiyor.

Oysa, en azından, 12 Eylül faşizminden bu yana, faşist devletin zindan politikalarının fikir babaları, finansörü, destekleyicisi bu emperyalistlerdir.

Öncesi bir yana, 12 Eylül faşizmi ve onun takip eden tüm faşist hükümetler devrimci tutsakları teslim almayı başaramadılar. Birleşik devrim ve onun toplumsal güçleri olan işçi sınıfı, Kürt halkı ve emekçi kitleler üzerinde moral üstünlük elde edemediler. Aksine, faşist devletin ve hükümetlerin devrimci tutsakları her teslim alma girişimi sonrası devrimci tutsaklar zindanlarda hareket alanlarını genişletecek koşulları sağlamışlardır. Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik tek tip elbise saldırısı bunun örneğidir. Devrimci tutsakları tek tip elbise içinde görme isteği faşist devletin ve bu girişimde bulunan tüm hükümetlerin kurşanında kaldı.

İdamlarla, toplu zindan katliamlarıyla, işkencelerle iki ülkenin devrimci tutsaklarını teslim alamayan faşist devlet ve tüm hükümetleri bundan sonra da amaçlarına ulaşamayacaklar. Birleşik devrimin meşalesini zindanlarda elli yıldır canlı tutan devrimci tutsaklar, "infaz yakma" terörüyle de teslim alınamayacaklar.

Ne var ki, devrimci güçler elli yılı bulan bu uzun zindan savaşları tarihinden artık ciddi dersler çıkarmalıdır. Bütün bu uzun mücadele tarihini kızıl bir şerit gibi kesen olgu şudur: Birleşik devrimin toplumsal güçlerinin zindan koşullarını düzeltme hedefli mücadeleleri bir kısır döngüdür. Uzun deneyim bize bir kez daha şu gerçeği gösterdi: Zindanlar orta yerde durdukça faşist devlet tutsakları teslim alma saldırılarına tekrar tekrar başvuracak.

Bu kısır döngüyü kırmamızın tek yolu, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin önüne zindanları yıkmak hedefini koymaktır. Zindanları yıkmak ve tutsakları özgürleştirmek bu kısır döngüyü kırmamızın tek yoludur.

Şüphesiz, bir devrimin kelimenin gerçek, somut anlamında başladığının en belirgin işareti, ayaklanmada devrimci kitlelerin zindanlara yönelik hareketidir.

Devrimci kitlelerin önüne bu hedefi koymak tarihsel sorumluluktur.

İzmir Metro Ve Tramvayda Grev Kararı

İzmir Büyükşehir Belediyesi şirketlerinden İzmir Metro A.Ş. ve patron sendikası SODEM-SEN ile metro ve tramvayda çalışan işçilerin örgütlü olduğu Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş Sendikası arasında yürütülen 9. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde arabulucu sürecinde de anlaşma sağlanamayınca sendika 1 Ekim günü grev kararını astı.

627 büyükşehir belediyesi çalışanını ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde taraflar 69 maddeden 9'unda uzlaşamazken, uzlaşma sağlamayan maddelerin biri hariç hepsinin ücrete dair maddeler olduğu öğrenildi. Anlaşma sağlanamayan maddeler arasında kök ücret, iş riskleri, yıllık izinler ve denkleştirme çalışması yer alıyor.

İşçiler, Demiryol-İş Sendikası, İzmir Metro A.Ş. ana şirket binası ve diğer tesislerine grev kararını asarak yasal süreci başlattı. Önümüzdeki 1 aylık sürede anlaşma sağlanamazsa metro ve tramvaylarda seferler duracak.

İzmir Metro A.Ş. önünde açıklama yapan Demiryol-İş İzmir Şube Başkanı Hamdullah Giral, "İzmir çalışma ve iş kurumu müdürlüğünce atanan resmi arabulucu ile yapılan toplantılarda da bir sonuç alınmamıştır. Haklı taleplerimiz kabul edilmediği için 6356 sayılı kanun hükümleri gereğince sendikamız grev kararı almak zorunda bırakılmıştır" dedi ve anlaşma sağlanana dek eylem önlükleri ile çalışacaklarını duyurdu.

Mitsuba İşçileri İşten Atma Saldırısına Karşı Eylemde

Gezbe'de bulunan Mitsuba Fabrikası'nda örgütlenme faaliyeti yürüten Birleşik Metal-İş Sendikası Gezbe 2 No'lu Şubesi, çoğunluğu sağlayarak Mart ayında yetki belgesini almıştı. Mitsuba yönetimi, sendikal çalışma yürüten 4 işçiyi işten çıkardı.

İşçiler sendikal hakları ve atılan işçilerin işe aidesi için 29 Eylül günü 16.00-24.00 vardiyanında üretimi durdurdu. İşten atılan 4 işçi de fabrika önünde eyleme başladı.

Ertesi gün işçiler fabrika içinde "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendika Haktır Engellenemez", "Atılan İşçiler Onurumuzdur", "Bize Huzur Yoksa Size De Huzur Yok", "İş, Ekmek, Özgürlük" sloganları atarak yürüyüş yaptı. Sendikamızın anayasal hakları olduğunu belirten işçiler atılan işçilerin geri alınmasını istedi.

İşçiler işe işten atılmaları doğrundan sendikal haklarına karşı yapıldığını vurgulayarak "Bugün biz bu işten atılmaları kabul etmeyeceğiz. İki talebimiz var, biri işten atılan arkadaşlarımız geri alınsın, diğeri ise bir an önce sözleşme masasına oturtsun" diyerek sendika haklarına sahip çıktı.

Geçinemiyoruz! Direksiyon Başında Ölüyoruz!"

İstanbul'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İETT hatlarında çalışan Özel Halk Otobüsü şoförleri KATAŞ-SEN üyesi Metin Çoban, Selahattin Kızılkaya ve Mehmet Salih ile yaşadıkları sorunlar ve talepleri üzerine konuştuk.

Selahattin Kızılkaya: İBB'ye bağlı İstanbul Ulaşım A.Ş. de otobüs şoförü olarak çalışmaktayım. Uzun zamandır taşımacılık işinin içerisindeyim. 2017'den beri de İETT otobüs hatlarında çalışıyorum. Biz İETT'ye bağlı Erguvan Özel Halk Otobüslerinde çalışıyoruz. Daha önce uzun yollarda yurt dışı ve yurt içi taşımacılıkta çalıştım. 52 yaşındayım. Üç çocuk babasıyım. Yaşım itibariyle uluslararası ve şehirlerarası çalışmıyorum.

İstanbul'a hizmet etmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bir belediye otobüsüne yaklaşık 50-60 hatta 100 kişi biner. Bu insanlar en değerli şeyleri olan canlarını otobüs şoförlerine teslim ederler, onun insiyatifine bırakırlar. Bizler de büyük bir özveriyle onları sağ salim işlerine, evlerine, okullarına, sevdiklerine kavuşturmaya çalışıyoruz. Fakat insana saygı yok. Biz şoförler insanlarımızdan bu emeklerimizin ve özverimizin karşılığını göremiyoruz ne yazık ki.

Bu sistemin yarattığı sorunlar nedeniyle insanlar adeta bütün stresini, öfkesini, biz şoförlerden çıkarıyor. Otobüs gecikmiş 'Otobüs niye gecikti?' diye bağıyor. 'Otobüs durakta durmadı' diyor bize bağıyorlar. Oysa geciken ben değilim, durakta durmayan ben değilim, gelmeyen otobüs niye gelmedi bilemem. Fakat bütün bunların sorumlusu benmişim gibi bağıyorlar, hakaret ediliyor. Şoföre hakaret eden, yolunu kesip tehdit eden, otobüste tekme tokat darp eden o kadar çok ki, tahmin edemezsiniz. Darp edilmeyen, fiziki şiddete maruz kalmayan arkadaşlarımız sanırım yoktur. Hakaretleri hiç söyleyemiyorum bile. Çünkü karşılaşmayan yoktur zaten. Sadece yolculardan değil yayaların, trafikteki diğer araç sürücülerinin de hakaret ve şiddetine maruz kalabiliyoruz.

Bizler otobüs şoförüüz ama herkes bize yükleniyor. Yolcu bizi sorumlu tutuyor ama bununla kalsa yine iyi. Filo yönetimi olsun amirlerimiz olsun, baş şoförlerimiz olsun olumsuz bir durumda bizi sorumlu görüyor. Hatta evdeki hanıma, çocuğumuza kadar herkes bize yükleniyor. Gerçi işimizden bağımsız değil evdeki sorun da. En azından geçim derdi işle ilgili sonuçta.

Bunca emeklerimize, fedakârcâ çalışmamıza rağmen hiç kimse bizden memnun değil. Kimse bizim halimizi anlamaz, sormaz, ilgilenmez. Emegimizin kıymeti de bilinmez, başımıza bir iş, bir felaket gelse arayıp soranımız, peşimize düşen de olmaz. Bir şoför arkadaşımızı kaybettik. Adam direksiyon başında kalp krizi geçirerek can verdi. Daha da korkunç olan biz bu bilgiye arkadaşımızın cenazesi 3 gün morgda kaldıktan sonra ulaşabildik.

Gece çok geç gidiyoruz eve. Arkadaşımızın eşi karakola gitmiş 'Eşim eve gelmedi, başına bir hal mi geldi' diye kayıp bildiriminde bulunmuş. Şirkete de sormuş ama bilen yok. Öyle böyle derken morgda olduğunu öğrendik. Sorumlu olan kişiler görevini yerine getirip takip etmemiş, şirket durumu öğrendiğinde de ailesine bilgi vermemişler. Kadıncağız ısrarla arayıp sormaya başlayınca, 'Eşiniz hastaneye kaldırıldı oraya gidin' diyorlar. Öldüğünü söylemiyorlar. Hastaneye gidince

de morgta olduğunu öğreniyoruz. Düşünsenize ne kadar korkunç, insanlık dışı bir durum. Beynimizden vurulmuş döndük. Bir de bu arkadaşın eşinin çocuklarının psikolojisini düşünebiliyor musunuz? Dünyaları başlarına yıkıldı insanların.

Arkadaşımız bu işin ağırlığı, stresi yüzünden hayatını kaybetti. Çok uzun saatler boyunca çalışmak zorunda bırakılıyor. Bunca ağır çalışma koşullarına karşı çok çok az bir ücret alıyor. Hem ağır çalışma koşulları hem geçim sıkıntısı, yaşanan bunca stres. İnsanın sağlık sorunu olmasına gerek yok. Şoförlük yaparken her türlü sağlık sorununa sahip olur zaten.

Erguvan Özel Halk Otobüsü Şoförleri asgari ücretle geçinmeye çalışıyoruz. Ancak sürekli mesaiye kalırsak biraz daha para kazanabiliyoruz. Ve bu şekilde geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz. Bizi 16-17 saat çalıştırıyorlar. Ama maaşa gelince asgari ücret veriyorlar. Açlık sınırının altında bir ücret. Biz bu parayla geçinmiyoruz, ge-çi-ne-mi-yo-ruz. Borç içindeyiz, eşimize, çocuklarımıza 'Para yok' demek zorunda kalıyoruz. Ailelerimiz, çoluk çocuğumuz dağılıyor. Ekonomik sıkıntılar yüzünden aileler parçalanıyor, yuvalar yıkılıyor. Daha nasıl anlatayım ki?

Benim çocuğum bana diyor ki 'Bu nasıl bir yönetim, böyle çalışmaya bu kadar maaş mı olur? Herkes evini geçindirebiliyor da sen nasıl bize yetiremiyorsun, geçimimizi sağlayamıyorsun?'

Eşim diyor ki, 'Verdiğin parayla bu ev dönmüyor'. Çocuk da haklı, eşim de haklı.

Kimsenin umurunda değiliz. Gerek İETT yönetimi, gerek otobüs sahipleri (taşeron firma yetkilileri), bizim halimizi anlamıyor. İETT yönetimi

diyor ki, 'Sen kamuya hizmet ediyorsun. Disiplinli çalışacaksın, kılık kıyafetin her daim düzgün olacak. Beyaz gömlek, siyah ya da lacivert pantolon, siyah ayakkabı giyeceksin. Ama ücrete gelince yok. Sen bana asgari ücret veriyorsun bir de 'Kıyafetin düzgün olacak' diyorsun. Ben bana gömlek, pantolon, ayakkabı verdin de ben mi giymedim? Ben hangi parayla alayım o düzgün kıyafetleri? Evime ekmek mi götürüeyim, kıyafet mi alayım? Yahu asgari ücret bu. Açlık sınırının altında. Geçirmiyoruz, ölüyoruz, arkadaş ölüyoruz ya...'

Şirket desen, çalış şöyle tutanak tutarım, böyle şikayet ederim. Maaş isteyince 'Belediye bana vermedi ki ben sana vereyim' deyip çıkıyorlar işin içinden. Kısacası derdimizi kimseye anlatamıyoruz.

Gerek idari yetkililerin her şeyden biz şoförleri sorumlu tutması, sürekli bir baskı altında olmamız, gerekse yolcularla yaşadığımız sorunlar bizi psikolojik olarak ciddi boyutlarda olumsuz etkiliyor. Hepimizin psikolojisi bozuldu.

Biz yolcularla yaşadığımız problemlere ilişkin psikolojik desteğe ihtiyaç duyuyoruz. Bunu defalarca belirtmemize rağmen bize psikolojik destek sağlanmıyor. Bu konuda en ufak bir girişimde dahi bulunulmuyor. Kısacası bizde problem çok. Ama çözüm getiren yok. Biz karşımızda bir muhatap bulamıyoruz. Hepimizin kanayan yarası bu durum. Sesimizi duyacak, derdimize derman olacak birilerini arıyoruz.

Arkadaşımız bu işin ağırlığı, stresi yüzünden hayatını kaybetti. Çok uzun saatler boyunca çalışmak zorunda bırakılıyor. Bunca ağır çalışma koşullarına karşı çok çok az bir ücret alıyor. Hem ağır çalışma koşulları hem geçim sıkıntısı, yaşanan bunca stres. İnsanın sağlık sorunu olmasına gerek yok. Şoförlük yaparken her türlü sağlık sorununa sahip olur zaten.

Erguvan Özel Halk Otobüsü Şoförleri asgari ücretle geçinmeye çalış-

bana gömlek, pantolon, ayakkabı verdin de ben mi giymedim? Ben hangi parayla alayım o düzgün kıyafetleri? Evime ekmek mi götürüeyim, kıyafet mi alayım? Yahu asgari ücret bu. Açlık sınırının altında. Geçirmiyoruz, ölüyoruz, arkadaş ölüyoruz ya...'

Şirket desen, çalış şöyle tutanak tutarım, böyle şikayet ederim. Maaş isteyince 'Belediye bana vermedi ki ben sana vereyim' deyip çıkıyorlar işin içinden. Kısacası derdimizi kimseye anlatamıyoruz.

Gerek idari yetkililerin her şeyden biz şoförleri sorumlu tutması, sürekli bir baskı altında olmamız, gerekse yolcularla yaşadığımız sorunlar bizi psikolojik olarak ciddi boyutlarda olumsuz etkiliyor. Hepimizin psikolojisi bozuldu.

Biz yolcularla yaşadığımız problemlere ilişkin psikolojik desteğe ihtiyaç duyuyoruz. Bunu defalarca belirtmemize rağmen bize psikolojik destek sağlanmıyor. Bu konuda en ufak bir girişimde dahi bulunulmuyor. Kısacası bizde problem çok. Ama çözüm getiren yok. Biz karşımızda bir muhatap bulamıyoruz. Hepimizin kanayan yarası bu durum. Sesimizi duyacak, derdimize derman olacak birilerini arıyoruz. Derdimizi anlayacak sığınabilecek bir liman arayışındayız.

Ben şikayet dilekçesi verdim. Baktım ki, ne Büyükşehir Belediyesi, ne İETT yönetimi bizim sorunlarımızı dikkate almıyor. En sonunda gittim İstanbul Valiliğine şikayet dilekçesi verdim.

Cevaben bana denilmiş ki, "Siz falan firmanın çalışanısınız. Hak edişlerin tamamı İETT tarafından şirketlere ödenmektedir. Şirketlerin de çalışanlarına ödeme yapmaları gerekmektedir. Şirket size gereken ödemeyi yapmamış... falan filan' demiş. Yani 'Biz senin paranı alman için bir şey yapamayız.'

Mehmet Salih: Ben altı senedir özel halk otobüslerinde şoförlük yapıyorum. Selahattin abinin söylediklerine harfiyen katılıyorum. Hatta şöyle diyeyim, ben veya diğer arkadaşlarım, çok çok daha fazlasını anlatırız, anlatabiliriz. Çok fazla sorunumuz var. Ama çözüm bulamıyoruz.

Bizim belediye ile yaptığımız sözleşmelerde maaşından sigortasına kadar bütün haklarımız garanti altına alınmış durumda. Fakat mal sahipleri (otobüs sahibi taşeron firma) buna ısrarla karşı çıkıyorlar. Kendi bildikleri yoldan devam ediyorlar. 5500 lira maaşımız, sigortamız, özlük haklarımız, yemek ve elbise paramız var. Ve bunların hepsinin vermesi lazım. Gelin görün ki, gerçek yaşamda bunun yakınından kenarından geçmiyorlar ve yıl-

lardır mal sahipleri kendi bildiği yoldan devam ediyor. Biz hakikaten bu konuda şikayetçiyiz. Selahattin abi anlattı işte, adam bağıyor 'Can çekişiyoruz, ben ne yapayım kendimi Haliç'ten mi atayım' diyor. Daha ben ne diyeyim bunun üstüne. Bu sorunlara bir şekilde bir çözüm getirilmesini istiyoruz.

Metin Çoban: Erguvan Özel Halk Otobüsleri'nde şoför olarak çalışıyorum. Arkadaşımızın anlattıklarını birebir yaşayan bir şoför olarak, bu sorunlarımızın çözümü için çabalıyorum. Bu nedenle de aynı zamanda Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası üyesiyim ve (KATAŞ-SEN) mali sekreterlik görevini yürütüyorum.

KATAŞ-SEN olarak hem İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan şoför arkadaşlarımızın, hem de diğer taşımacılık alanında, şehirlerarası yolcu ve yük taşıyan, uluslararası taşımacılık yapan, taksi şoförleri, servis şoförleri yani tekerlek üzerinde giden bütün taşımacılık emekçilerinin sorunlarının çözülmesi için mücadele ediyoruz.

İBB ve İETT üst işveren olarak bunu kontrol etmesi ve maaşların zamanında ödenmesini, sigortaların gerçek ücretler üzerinden yapılmasını sağlayabilir. Bunun için denetlemelerin yapılması gerekiyor. Ve isterse sözleşmeyi yerine getirmeyen firmanın sözleşmesini de feshedebilir. Biz de bunu talep ediyoruz. Ama ısrarla bu yönde bir adım atılmıyor.

Arkadaşlarımızın anlattıklarının fazlası var eksiği yok. Bizim sorunlarımızın çözümü İBB'ye bağlı. Belediye'nin şirketlerle aralarında da sorunlar yaşanıyor. Ve bunlar bize yansıyor mağdur olan biz oluyoruz. Bunun dışında bütün işleyiş şoförlerin üzerinden kurulmuş. Bütün sorumluluğun şoförlere yüklendiği bir sistem var. Her şeyin sorumlusu şoför. Şoför nerede durdu, nerede durmadı, ne zaman kalktı yalan mı söyleyecek. Bütün araçlarda kamera var ve sürekli kayıt altına alınıyor. Bir şikayet olduğunda öncelikle bu kayıtlar incelenmeli. Ama böyle yapılmıyor. Direkt olarak şoförden savunma isteniyor, sürekli bir psikolojik baskı yapılıyor. Araçlardaki kameralar şoförlerin daha iyi şartlarda hizmet verebilmesi, işinde ve sorumluluklarında kolaylık sağlaması için kullanılacağına tam aksine şoförleri suçlayan onlar üzerinde psikolojik baskı yaratmak amacı ile kullanılıyor. Şoförler üzerinde baskı uygulayan bu sisteme son verilmeli.

Kısaca söylemek gerekirse, İBB firmaları sözleşmedeki şartları yerine getirmeleri konusunda denetlerse sorunlarımızın büyük bölümü çözülmüş olacak. Ve bir an önce bu konuda adım atması gerekiyor.